

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 11/2017**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 07.06.2018. ГОДИНЕ

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
одржаног дана 07. јуна 2018. године**

Председник већа: 07.06.2018. година.

Председник већа отвара заседање у предмету Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, К-По₂ број 11/17 против оптуженог Плавањац Јоје због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ и оптуженог Наранчић Здравка због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ у помагању, у вези члана 24 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва Тужитељства Босне и Херцеговине, Посебно одељење за ратне злочине, Т 20 КТ Р 30006572 13 од 31.12.2013. године, потврђена дана 07.01.2014. године, а преузета и уређена оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО 4/17 од 26.12.2017. године.

Веће поступа у саставу: судија Зорана Трајковић и Дејан Терзић, чланови већа и судија Мирјана Илић, председник већа.

Да ли има примедби на састав већа?

Примедби на састав већа није било.

Зашисник води записничар Јасминка Јовановић.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

-заменик тужиоца за ратне злочине др Бруно Векарић,

-оптужени Јоја Плавањац и оптужени Здравко Наранчић.

Присутни браниоци оптужених:

Бранилац оптуженог Плавањац Јоје, адвокат Александар Ивковић,

Бранилац оптуженог Наранчић Здравка, адвокат Јасмина Кузовић.

Констатује се да су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса.

Да ли сте сагласни да се претрес одржи?

Само да констатујемо.

У судници су присутна лица: Брковић Дамјан, Диковић Јелена и Кљаић Марина.

Да ли сте сагласни да главни претрес одржимо?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се на сагласан предлог странака, главни претрес одржи.

Главни претрес је јаван.

Врши се аудио снимање тока главног претреса, а препис тонског снимка биће саставни део записника о главном претресу.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНИХ

Позивам оптуженог Плавањац Јоју.

Оптужени, да ли има неких измена у Вашим личним подацима, које сте дали на записнику 14.03.2011. године и на припремном рочишту?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, нема никаквих промена.

Председник већа: Нема никаквих измена?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Оптужени Плавањац Јоја, са личним подацима као на записнику од 14.03.2011. године, пред истражним судијом Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине и са припремног рочишта од 21.02.2018. године.

Можете се вратити на Ваше место. Наранчић Здравко.

Наранчићу, да ли има неких измена у Вашим личним подацима од дана када сте се изјашњавали о Вашим личним подацима на припремном рочишту пред овим судом?

Оптужени Здравко Наранчић: Нема никаквих измена.

Председник већа: Нема никаквих измена?

Оптужени Јоја Плавањац: Нема, све по старом.

Председник већа: Оптужени Наранчић Здравко, са личним подацима као на записнику од 21.02.2013. године пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду – Одељење за ратне злочине и са припремног рочишта од 21.02.2018. године.

Можете се вратити на Ваше место.

Упозоравају се оптужени да пажљиво прате ток главног претреса и да су дужни да предлоге за извођење доказа изнесу одмах или у најкраћем року по сазнању

да је њихово извођење неопходно. А оптужени се упозоравају да су дужни да прате упозорење и поуку о правима у поступку и да све што буду изјавили у овом кривичном поступку, против њих може бити коришћено као доказ. Оптужени се упозоравају да имају право да ништа не изјаве, да ускрате одговор на поједина питања, да могу слободно да изнесу своју одбрану, да признају или не признају кривицу, да имају право да разматрају списе и разгледају предмете који служе као доказ, да прикупљају доказе у своју одбрану, да се изјасне о свим чињеницама и доказима који их терете, да изнесу све чињенице и доказе у њихову корист, да испитују сведоке оптужбе и да захтевају да се под истим условима као и сведоци оптужбе, у њиховом присуству, испитају сведоци одбране. Дужни сте да се одазовете на сваки позив суда и да обавестите овај суд о евентуалној промени адресе пребивалишта и боравишта, односно о намери да промените адресу пребивалишта и боравишта.

Да ли сте разумели ваша права и обавезе у поступку?

Констатује се да оптужени поучени о правима у поступку из члана 68, 70 и 389 ЗКП, изјављују да су разумели своја права у поступку.

ИЗЛАГАЊЕ ОПТУЖБЕ - у смислу члана 391 ЗКП

Позивам заменика тужиоца за ратне злочине да прочита оптужницу КТО 4/17 од 26.12.2017. године.

Изволите, тужиоче.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Хвала.

Сходно одредби из члана 47 став 1 Закона о пружању међународне правне помоћи у кривичним стварима, **уређујем** према законима Републике Србије, потврђену оптужницу Тужилаштва/Тужитељства Босне и Херцеговине број Т20 0 КТР30006572 13 од 31.12.2013. године, тако што на основу члана 43 став 2 тачка 5, члана 331 став 1 и 2 и члана 332 Законика о кривичном поступку и члана 3 и 4 став 1 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. ПЛАВАЊАЦ ЈОЈЕ,

2. НАРАНЧИЋ ЗДРАВКА,

Што су:

За време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. до 1995. године, као припадници Војске Републике Српске, кршили правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и члана 147 Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ „Службени лист ФНРЈ“ број 24/50), на тај начин што су у првој половини августа 1992. године у поподневним часовима у Основној школи „Петар Кочић“ Општина Босанска Крупа, учинили:

Окривљени Наранчић Здравко, као припадник чете полиције 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, за време док је обављао дужност стражара у основаном војном затвору у просторијама Основне школе „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, у којој су држани затворени цивили бошњачке националности са подручја општина Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ, мада је био дужан као стражар да заштити затворене цивиле и онемогући улазак у затворске просторије непозваним лицима, то није учинио већ је омогућио да у просторије затвора уђе наоружан аутоматском пушком окривљени Плавањац Јоја, припадник Војске Републике Српске, тако што је са кључем који му је био поверен као стражару, откључао улазна врата школе, при чему је окривљени Плавањац прво у затвору тражио притвореног [REDACTED] који је претходних дана лишио живота његову мајку [REDACTED], па како је [REDACTED] већ био одведен у притвор у Бања Луку, окривљени Наранчић Здравко откључава и отвара врата просторије у којој су држани затворени цивилни бошњачке националности, које су звали група „Јокс“, мада је био свестан да ће окривљени Плавањац Јоја према овим цивилима извршити насиље укључујући и убиства, што је окривљени Плавањац и учинио, тако што је одмах по отварању просторије пуцањем из аутоматске пушке у затворене цивиле лишио живота 10 лица, и то: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], на који начин је окривљени Наранчић свесно омогућио и помогао окривљеном Плавањцу да убије ове цивиле, да би затим окривљени Наранчић Здравко и окривљени Плавањац Јоја заједно отишли до друге просторије затвора у којој су такође држани затворени цивили бошњачке националности, па је поново окривљени Наранчић откључао и отворио врата ове просторије и гласно затражио да из исте изађе лице по имену [REDACTED] [REDACTED], па када је ово лице изашло окривљени Плавањац га је одвео у фискултурну салу школе, питајући га најпре зашто је заустављао његовог стрица [REDACTED] [REDACTED], а затим га пуцањем из аутоматске пушке лишио живота, на који начин је окривљени Наранчић окривљеном Плавањцу свесно омогућио и помогао у извршењу убиства и [REDACTED] [REDACTED], да би на крају окривљени Наранчић, окривљеном Плавањцу омогућио да несметано изађе из затвора и просторија школе „Петар Кочић“, потом да тела убијених цивила у вечерњим часовима тога дана буду одвежена из просторија школе, чија тела су током 2006. године пронађена и ексхумирана из природне јаме зване „Звечарка“ на подручју Лушци Паланке, општина Сански Мост,

-чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ од чега окривљени Наранчић Здравко у помагању у вези члана 24 КЗ СРЈ.

Стога, предлажем да се пред Вишим судом, Одељењем за ратне злочине у Беотраду, као стварно и месно надлежном суду, одржи главни јавни претрес на који позвати тужиоца и предлажем ове доказе даље, да их не износим сада све.

Председник већа: Ви сте предложили доказе на припремном рочишту. Ми смо о свим тим доказима одлучили на припремном рочишту. Евентуално, ако имате неке нове доказе или уколико имате неке измене.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Немамо.

Председник већа: А ми смо на припремном рочишту већ одлучили углавном о свим доказима.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Судија, ја немам ништа ново.

Председник већа: Који су предложени од стране одбране и од стране Тужилаштва. Добро, немате нове предлоге?

Заменик тужиоца за ратне злочине: Немам.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Хвала.

Председник већа: Констатује се да је присутни заменик тужиоца за ратне злочине прочитао оптужницу КТО 4/17 од 26.12.2017. године.

ИЗЈАШЊЕЊЕ ОПТУЖЕНИХ – у смислу члана 392 ЗКП

Позивам оптуженог Плавањац Јоју. Да ли сте разумели оптужницу која је управо прочитана?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја сам чуо оптужницу, са којом не могу да се сложим.

Председник већа: Да ли желите да се изјасните, најпре да Вас питам?

Оптужени Јоја Плавањац: Желим да се изјасним.

Председник већа: О оптужници, добро. Да ли признајете да сте учинили кривично дело за које сте оптужени на начин на који сте оптужени?

Оптужени Јоја Плавањац: Кривично дело које ми се ставља на терет нисам учинио и не осећам се кривим.

Председник већа: Не осећате се кривим?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа:

Оптужени Плавањац Јоја, упитан у смислу члана 392 ЗКП, да ли је оптужницу разумео, да ли жели да се изјасни о оптужби, да ли признаје да је извршио кривично дело за које је оптужен, изјави: **Не признајем кривично дело, не осећам се кривим.**

Можете се вратити на Ваше место.

Оптужени Јоја Плавањац: Хвала.

Председник већа: Позивам оптуженог Наранчић Здравка. Као и за претходног оптуженог, да ли се оптужницу разумели?

Оптужени Здравко Наранчић: Јесам, разумео сам.

Председник већа: Да ли желите да се изјасните о оптужби?

Оптужени Здравко Наранчић: Желим се изјаснити.

Председник већа: Изјаснићете се. Да ли признајете да сте извршили кривично дело за које сте оптужени?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, не признајем. Ја ћу рећи како је било и шта је било.

Председник већа: Не признајете кривично дело?

Оптужени Здравко Наранчић: Не признајем.

Председник већа: Можете се вратити на Ваше место.

Оптужени Наранчић Здравко упитан у смислу члана 392 ЗКП да ли је оптужницу разумео, да ли жели да се изјасни о оптужби, да ли признаје да је извршио кривично дело за које је оптужен, изјави: **Изјаснићу се о оптужби и не осећам се кривим.**

Председник већа објављује почетак доказног поступка.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

ИЗНОШЕЊЕ ОДБРАНЕ ОПТУЖЕНОГ ПЛАВАЊАЦ ЈОЈЕ

Позивам оптуженог Плавањац Јоју. Оптужени, можете се изјаснити о свим околностима које Вас терете и можете да изнесете све чињенице које су у Вашу корист и позивам Вас да изнесете Вашу одбрану. Изволите.

Оптужени Јоја Плавањац: Па, овако. Ја сам 14. марта 2011. године дао изјаву код истражног судије господина Дилпарић Милана. У целости значи остајем при тој изјави. Ако треба, значи да дам изјаву.

Председник већа: Изволите, пред овим већем, пред Тужилаштвом, пред присутном публиком, изјасните се све оно што сте се изјаснили код истражног судије или изнесите Вашу одбрану, уколико имате другачију одбрану. Дакле, изјасните се о оптужби на главном претресу. Изволите.

Оптужени Јоја Плавањац: Значи, само бих. Пре почетка борбених дејстава на подручју општине Босанска Крупа, односно у Босни и Херцеговини, ту укратко објаснио неке ствари. Ја сам 1980. године почео да радим у Општинском штабу Територијалне одбране. Радио сам на пословима оперативно-наставним, значи,, био сам оперативац у Штабу ТО. На тим пословима сам радио до 1989. године. 1989. године приликом изградње своје породичне куће, доживео сам једну несрећу, пад са куће са висине шест до седам метара и том приликом значи сам одвежен у Бихаћ у болницу, где је моје критично стање било живота, црева су ми била попуцала, желудац и све остало. Иверица, табла иверице је пала на мене. Значи, нисам био у свесном стању. Преживео сам значи ту прву операцију. Уследила је друга операција исто у Бихаћу. После друге операције сам пребачен у Загреб. У Загребу су ми урађене две операције, значи, био сам на Јордановцу и био сам у, не знам она друга болница како се зове. Значи, уследиле су још две операције после те четири операције. Ни до дан-данас нису ми те операције урађене, управо из разлога што сам био на боловању две године. То је доста спор и тежак опоравак био. Имао сам двоје деце мале – старији син је био пет година, а млађи је, односно седам година, а млађи је имао две године тада. Значи, била је борба за опстанак мог живота и преживљавања. Наравно, ево, видимо сви данас овде да сам преживео и све остало.

С обзиром да су рађене неке припреме које ни данас не могу да схватим као нормалан човек за почетак рата на просторима бивше Југославије, односно Босне и Херцеговине, Хрватске, па после овде се проширило и све остало, нисам могао да схватим шта је поента целокупног тог система. Доста пута ја кући чувајући своју децу, с обзиром да је моја госпођа радила у пошти, сам чувао децу, са њима био, опорављао се. Испред Српске демократске странке су долазили пар пута мени кући, с обзиром да сам радио на поменутих пословима као оперативац, доста сам био, значи, стручан у том делу посла. Долазили су са намером да се ангажујем за одбрану значи српског народа, да постоји могућност некога рата који се предвиђа, односно, то је био одбрамбени рат за српску страну. Исто тако, супротна страна, муслиманска, они кажу да је био одбрамбени за њих, али смо ми дошли у позицију да ратујемо једни против других, што и овог момента ми није јасно. Ја сам, наравно, тај први позив одбио. Следећи позив је уследио након пар дана. Исто сам одбио из здравствених разлога, рекао да нисам у могућности да то прихватим. Пре тих позива које су ми упућивали, ја након две година боловања сам отишао на комисију и тада сам пензионисан као инвалид, с обзиром на природу посла, да нисам могао да обављам ништа слично, јер то су војне вежбе, гађања, мобилизацијске провере и све остало, значи. Практично, ми смо само били територијални део за општине на којима живимо, у односу на ЈНА, бившу тада. Кажем, природа посла ми није дозвољавала, с обзиром на телесне повреде, да будем ништа више ту него ми је понуђена инвалидска комисија. Отишао сам са свом уредном документацијом и тада сам пензионисан, значи 1989. године, односно 1990. године, извињавам се, сам био на комисији пензионисан.

Значи, с обзиром да су сви познавали мене и ја немало сам познавао све те људе, то је једна мала општина, 58.000 становника је тада бројила, значи, знали смо се међусобно и ја сам, наравно, одбијао тај позив да се укључим, значи, у смислу да неке административне послове тамо са свог дела посла оперативног, покушам да помогнем. Процент становништва значи у општини мојој је био 63% је било муслиманске националности, а 37% је било Срба. Хрватске националности није било, то је био мали проценат људи, отприлике они који су завршили тада, тако је био систем запошљавања, значи, нема посла у Србији, има послова у Црној Гори, оде, ожени се и тако даље, формира породицу. После опет пар пута, позвали су ме у Српску демократску странку и објаснили све о чему се ради, да нема времена за било шта такво одуговлачење. Уз велико убеђивање, значи, ја сам рекао, ја могу само што се тиче административних послова, оперативног дела да помогнем, али да будем искључиво везан за затворени простор, што је то чињеница и данас. Значи, вероватно гледајући ме сада, и сами би рекли, немогуће је просто, да сам ја инвалид тада од 70%. И те две операције сада сам завршио, нисам, значи био бих сигурно 100% инвалид и нисам пензионисан на лепе очи, него сам пензионисан значи управо због тих тешких повреда. Наравно, прихватио сам, значи на силна обећања да ће ме тако и усмерити и дати те административне послове из оперативног сектора и прихватио сам да помогнем у интересу народа свога, да се укључим онолико колико ја могу, што је по мени сасвим нормално. Знајући све целокупно како је текло, да ми је ова памет и све остало, значи не бих се укључио, верујте ми, све кад сам сагледао и видео, нико ништа није добио, сви смо губитници и само мржња једна створена, без икаквих разлога.

Сам почетак рата на подручју моје општине Босанска Крупа, је кренуо 21. априла, негде у вечерњим сатима. Моја госпођа је радила тада у пошти у граду и ја сам са своја два сина изашао осамнаест километара недалеко, село Јасеница код мојих родитеља покојних и био сам горе. Био сам изненађем када ми је моја госпођа јавила да је почело гранатирање града. Значи, нисам знао шта се дешава, да ли ће она икада да изађе жива или не. На сву њену срећу, она је дошла у поноћним сатима. Како и куда се провукла, ни она сама не зна. Значи, пре почетка тих борбених дејстава, на подручју општине је било илегално наоружавање, како сам већ напоменуо, и муслиманске и српске стране, илегално наоружавање. Знали смо и били у удвојеним стражама, значи и једни и други чувамо, а бојимо се једни других. Значи, врло опасно, али то је истина. После 21., значи априла, кренуо је рат, где никоме ништа није било јасно, ни мени, ни онима до мене, ни онима иза мене, ни супротној страни. Значи, апсолутно неприпремљени за тако нешто, неприпремљени. Тај рат је значи попримао све веће размере и тај рат је значи трајао до 1995. године, негде крајем 1995. године је био завршетак, падом значи Книнске крајине и „Олујом“, значи ми смо са својих простора отишли. Било је ту пре тога пар пута напуштања терена, па повраћај терена, значи, како се ситуација одвијала на предњој линији, тако смо и ми враћати на своја огњишта. Значи, 1995. године падом Книнске крајине, све је дошло до померања и моја општина значи у којој сам живео, ми смо исто напустили, отишли и никад више тамо се вратио нисам и вероватно никада се нећу ни вратити. Значи, по Дејтону општина Крупа је припала муслиманском народу и тамо углавном сада живе пар старијих домаћинстава српске националности, све остало су Муслимани. Ја тада са својом породицом сам дошао до Бијељине, преноћили у ауту, нисмо могли да уђемо у Србију без гарантног писма, да не идемо на терет државе, него од моје жене покојни ујак из Инђије је дошао са гарантним писмом по нас и дошли смо у Инђију и тамо смо били пет година. Значи, без ичега, без игде ишта у цепу, живот треба и мени и свима и кашика велика и мени и

вама и чаша воде. Али, сналазили смо се, мучили и не дај боже никоме и не дај боже никада да се понови тако нешто зло, једно тешко зло.

Значи, крајем јула 1992. године, тачније 31. јула моја мајка покојна [REDACTED] је убијена. Ја сам недалеко се налазио у неким просторијама где је истурено командно место Главног штаба Војске Републике где је било смештено. Неко је дошао и каже, „Јоја, убијена ти је мајка“. Значи, ниједног тренутка нисам имао помисао да је убијена од српског војника, [REDACTED] [REDACTED], неко сам мислио, убачене групе, као што је било тих убачених група море и море. Дошао сам на лице места. Видим, мајка издише. Моја два сина су гледала смрт, баке своје. Мој отац је ту у близини ту исто био и он је то видео. Питао сам, „ко је убио?“, каже, [REDACTED] [REDACTED]. И онда интервенција људи да не дође ту до конфликта, ситуација. Тога [REDACTED] су одвели, не знам ни где су склонили, мене на другу страну, децу на ко зна коју страну, где једноставно сам био значи нигде на ничему. С обзиром на велике врућине тога јула месеца и августа, ми смо моју покојну мајку сутрадан морали сахранити, значи 01. августа смо сахранили моју покојну мајку. Да би 02. августа изашли на гробље, оно запалили свеће и све остало по обичајима обавили, вратили се горе. Моја мајка је сахрањена, значи, у месту где сам ја рођен, Средњи Дубовик. То је удаљено једно петнаестак километара од Јасенице, где су моји покојни родитељи живели. Вратили смо се горе и ја сам живео са својом женом и са своја два сина у неким помоћним објектима позади амбуланте где је мој покојни отац радио, а покојни отац и мајка су имали један стан, педесетак метара удаљен од нас где смо били. 03. августа ујутру мој покојни отац долази код нас. Видео сам га да то није човек са нормалним понашањем, са било чим онако нормално, сав изобличен, као што сам и сам био после таквога свега што се издешавало. И како да будем нормалан, значи, нисам могао да верујем да он мене тада пита, да ја њега одвезем у Босанску Крупу која је око осамнаест километара удаљена, да је он чуо да се тај [REDACTED] [REDACTED] који је убио моју мајку, налази у притвору у Основној школи „Петар Кочић“. Значи, ја сам покушао тада да климнем главом и да кажем да ту нема простора и места, зашто да идемо. Међутим, нешто јаче сигурно код свих нас има, када би се тако десило код било кога. И после силног убеђивања, ја њему кажем да ја немам горива и несташица горива је била. Имао сам неко возило „Wolcvagen“ – „Бубу“ где сам сипао и нафте и бензина и све остало. На силно убеђивање његово, ја сам ипак одлучио да га одвезем доле до самога града.

Приликом доласка у школу „Петар Кочић“, значи 03. августа у поподневним сатима, смо дошли доле. На стражи је био, ја нисам знао сигурно ни по имену ни по презимену ко је налазио се, али је био Наранчић Здравко, где сам га тог момента ја видео. Ми смо се онако индиректно познавали, никада нисмо имали више од „добар дан“ за „добар дан“. Питао сам да ли може да откључа врата, значи ја сам га питао уз присуство мог оца и мене. Он је рекао да не би смео да огкључа. Али, с обзиром све шта се издешавало, да је моја мајка убијена, познавајући мене, значи, он је откључао врата, изјавио саучешће мени и мом покојном оцу. Ушли смо ту унутра. Приликом уласка, мој отац је питао, да ли је [REDACTED] [REDACTED] ту, који је убио моју мајку. Он је одговорно тврдио да није ту, да је одвежен за Бања Луку, а у тој школи „Петар Кочић“, то је било нешто импровизовано, значи то је била фискултурна сала са свлационицама. Школа је била поред у другом делу. Значи, то су биле импровизоване просторије. Какав црни затвор, то није видело затвора. Значи, ту су били људи муслиманске националности, цивили и у униформи који су похватани у дубини територије, а били су и наши, значи војници који су по неким неправилским одредбама понашања, били притворени ту у те просторије, али наравно у друге просторије, нису били заједно. Мој отац је нисистирао да Наранчић отвори просторије да види, да види тога [REDACTED] [REDACTED]. Верујте ми, све детаље можда и не могу и не сећам се, то је прошло двадесет

и шест година, поприлично. Отворио је неку просторију. Мој отац је тада рекао по имену и презимену да изађе да изведе [REDACTED] [REDACTED]. Ја сам од њега инсистирао значи Дневник рада, с обзиром да је он био на дужности војног полицајца, да ми објасни, јер морао је бити кад је примљен и моменат када је отишао за Бања Луку или било где друго. Ми смо се налазили у једној просторији у холу. Из те просторије се могло у све друге просторије и те свлачионице, налазили. Он је тај Дневник рада мени показао, листао и све остало. Тог момента се чује пуцањ. Ја сам овако погледао. Мој покојни отац је разговарао са неким, али верујте ми, да нисам знао са ким је разговарао. Очекивао сам да је то можда други стражар или ко зна ко. Он је пуцао у тога човека са којим је причао, на улазу у фискултурну салу. Наранчић прилети њему, ја за њим, шта се десило. Он сав избеумљен шта се десило. Питамо због чега, кога, знаш ли шта се десило, кога си убио, у кога си пуцао. Он само ћути. Ја Наранчићу и даље кажем, „дај ми тај Дневник рада, да видим где је тај [REDACTED]“. И ми у тој просторији значи где је дежурна просторија војних полицајаца, након пар секунди се чује појединачна паљба. Шта се сада дешава тог момента, значи из лоше ситуације у лошију ситуацију, да ли је нормалност ту. Како Наранчић овако преко стола стоји и ја са друге стране и он оно свеску мени, ја се извињавам, али дословице каже, и он мени каже: „Иди бре, Јоја, у пичку материну, шта уради?“. Он се мени обраћа, „шта уради“. Ја испред њега стојим. Трчи он тамо тих пет, шест метара, колико је било, до те просторије где се пуцањ дешава и ја за њим. Та пуцњава је толико кратко била, с обзиром да познајем врло добро теоретску брзину гађања и борбену брзину гађања, значи теоретска брзина односно борбена брзина гађања аутоматске пушке од тридесет до стопедесет метака у минути, а теоретска од триста до петсто. Значи, нисам могао да вјерујем шта се дешавало. Он мога оца покојнога ту на тим вратима тресе, ја сам видео да је човјек изобличен, значи изобличен и наравно и ја сам изобличен био и пре тога, а камо ли тад. Нисам улазио у ту просторију. У томе Наранчић мени опет се обраћа по пар пута и шаље ме поново у пичку материну: "Јоја шта уради?", јер он се мени обраћа с обзиром да мене зна, с њим разговарам за [REDACTED], ми смо дошли да тражимо, мој отац да тражи [REDACTED], ја сам повезао њега и вјерујте ми, значи да сам знао шта ће бити сценарио да никад не би то урадио. Али кад би знали гдје ћемо пасти ми би сјели. Тако у том дрмању мога оца Наранчић гура њега према излазним вратима. И ја га питам: "Шта уради, да ли си нормалан, да ли си луд?". Излазимо на излазна врата из школе, возило значи "Фолксваген –буба" с којим смо дошли налазило се непосредно ту. Сједамо у возило, ја га гледам и питам: "Шта си урадио?", он само ћути, значи као глухонијем. Упоран сам био у питањима, негде на половини пута он мени каже: "Па шта ниси ти то урадио и није урадио стражар, ја сам урадио, ви немате са тим ништа". Ево ја имам данас са тим, ево видимо и сами, велики проблем, велики проблем имам. Дошли смо горе у Јасеницу, моја жена наравно је питала да ли смо нашли тога [REDACTED], ја сам рекао: "Не", и ништа даље нисам проговарао што се тиче моје жене да је говорим шта се дешавало. Значи након можда недељу дана дошла је војна полиција код мене са намјером да ми одузме аутоматску пушку и да не будем више припадник бригаде у којој сам се налазио. Ја сам нормално дао аутоматску пушку, раздужио. Да ли су они код мог оца били пре или после или након толико дана, ја не знам, јер нисмо имали никакав контакт тих недељу, десет дана, док ја нисам био разоружан. После тога значи отац је рекао да су долазили војни полицајци код њега, да су му узели пушку коју је дужио. Али проблем је ту био, рецимо тог наоружања које дужи било ко, то су биле такве замене тих наоружања, у дубини територије рецимо сви су имали мање, мање пробојне, мању калибрацију тог наоружања него они који иду на прву линију. Значи ја тог момента сам имао са собом аутоматску пушку, верујте да не знам да ли је мој отац имао полуаутоматску, да ли је имао аутоматску, нисам сигуран заиста.

И овог пута ја кажем мени је страшно жао као човјеку што се то издешавало и дјелим искрено, искрено саучешће и бол и тугу са тим породицама које су изгубиле своје синове. Ја сам имао толико.

Председник већа: Да ли је то све што сте намеравали да изнесете на данашњем претресу?

Оптужени Јоја Плавањац: За сада што сам изнео, то је све.

Председник већа:

Саслушање оптуженог Плавањац Јоје у смислу члана 398 ЗКП-а

Питања ће Вам постављати најпре бранилац оптуженог адвокат Александар Ивковић.

Адвокат Александар Ивковић: Адвокат Александар Ивковић, бранилац. Јоја да ли можете да кажете суду колико се све то дешавало од момента првог пуцња па до последњег? Колико је све то трајало отприлике?

Оптужени Јоја Плавањац: Временски?

Адвокат Александар Ивковић: Временски.

Председник већа: Само да прецизирамо. Да ли питате колико је временски трајало од првог до другог пуцња или уопште?

Адвокат Александар Ивковић: Од првог до последњег.

Председник већа: До последњег.

Оптужени Јоја Плавањац: Па са војничке стране овако гледајући сви овде који се налазимо, мушки састав вјерујем да знају, да су служили војску тада у том времену, то није трајало више од један минут. Значи шестдесет секунди ако је трајало није могло више да траје зато што просторија физкултурне сале и свлачионица су биле преко. Значи, наравно ми кад смо дошли у ову просторију да ја тај дневник гледам, он је упао у ту просторију тамо, то је била јединачна паљба тап, тап, тап, тап и готово, значи знамо сви за колико један метак на обарачу може да се опали, значи врло кратко је трајало.

Адвокат Александар Ивковић: Један минут кажете.

Оптужени Јоја Плавањац: Један минут.

Адвокат Александар Ивковић: Јесте ли Ви кренули ка тој просторији да покушате евентуално да спречите, да зауставите даљу пуцњаву. Шта су ту дешавало? Ако можете мало детаљније само суду то да објасните.

Оптужени Јоја Плавањац: Ја сам и напоменуо, значи кад је почела та пуцњава, значи истог момента овако како стојимо нас два у тој дежурној просторији, запањени шта се дешава, значи окаменили се, трчимо тамо, трчи Наранчић први хвата покојног мог оца на вратима, он је већ завршио значи све што се тиче пуцања и тресе га, дрма: "Шта уради, шта уради". Питам га: "Да ли си нормалан човјече шта уради. У кога си пуцао?", он као није, не проговара ништа.

Адвокат Александар Ивковић: Да ли то значи да када сте ви стигли и ушли у ту просторију да је већ било завршено све?

Оптужени Јоја Плавањац: Све је било завршено. Све је било завршено.

Адвокат Александар Ивковић: Добро. А реците нам да ли сте после овог догађаја непосредно у неком краћем па и дужем временском периоду икада разговарали са оцем о томе, у породици, да ли сте причали о томе шта се догодило? Да ли је он објашњавао било шта Вама или било коме другом?

Оптужени Јоја Плавањац: Он тај разговор никада није прихватао, значи и умро је 1999. године, никада није прихватао разговор са мном. Знала је породица моја, знала је прво снаја од покојног брата, значи она је знала, моја жена је, вероватно жене као жене кад причају, и она је мене питала шта се десило, ја нисам хтио ни да причам ни било шта шта се издешавало тог момента, значи ћутао сам, он никад није значи проговорио са мном на ту тему, он је и умро, није проговорио на ту тему са мном.

Адвокат Александар Ивковић: Да ли сте Ви лично познавали некога од тих људи који су побијени?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја рецимо, на природу посла познавао сам много људи. Мене су познавали сви. То је мала општина, ту су биле јединице формиране, диверзантски одреди, извиђачке, пјешадијске и тако даље, да не улазим у формацијско стање, значи мене су мање – више сви познавали. А по именима и презименима ја се не сјећам никога од тих људи јер има ту доста људи са подручја санске општине, са подручја бихаћке општине, значи које никад нисам ни чуо ни видио, никад у животу.

Адвокат Александар Ивковић: Да ли можете да нам кажете када је кренуло да кажемо ово прво изјашњење о оптужници, односно код истражног судије тадашњег, је л` тада било разговора у оквиру шире породице, пријатеља, везано за овај догађај?

Оптужени Јоја Плавањац: Па ја јесам чуо од родбине из далека да покојни отац за живога себе је одређеним људима причао шта се десило и да му је то јако тешко и жао што се десило, међутим то је био такав тренутак несвјесности, значи никакав циљани тренутак није био да оде да поубија људе друге националности, него је он искључиво инсистирао да иде да види [REDACTED] [REDACTED] који је убио моју мајку, његову жену. Значи ја да сам био исто на мјесту Наранчића ја бих отворио исто врата тако јер унутрашњи ред, рад и дисциплина није уопште било испоштовато, то није био прави затвор, то су фиктивне просторије немало као шупе. Значи и ја бих сигурно тако поступио да сам ја био стражар, с обзиром да је мене и он познавао тај Наранчић, нисмо лично ништа никада имали, али смо се познавали: добар дан на добар дан.

Адвокат Александар Ивковић: Ово што сте сада рекли да је отац неким познаницима, рођацима причао о свему томе, када се то дешавало у односу на овај догађај и када сте Ви сазнали да је он то њима причао?

Оптужени Јоја Плавањац: Па пре његове смрти, он је умро 30. или 31. октобра 1999., знам да смо га сахранили за Светог Луку и возили смо га у Босну, тамо ми је и мајка сахрањена, значи пре тога и на дан саме сахране су ме неки људи односно родбина питали шта се то дешавало, где ја кажем: "Пустите ме, данас мени није до мене, а камо ли да ја причам шта се тад дешавало". Међутим та средства информисања су чудовиште једно гдје и преко тих средстава информисања, па су после одређени људи звали и каже: јесте, па нашли смо тамо то што је Лазо причао о њима у повјерењу али да се то не шири и све остало.

Адвокат Александар Ивковић: Нисам Вас сад то разумео, ко Вам је то рекао?

Оптужени Јоја Плавањац: Па одређена та родбина, пријатељи, познаници, значи они су рекли да њима покојни отац се повјерио онако у једном повјерењу прије смрти. Значи то је било прије његове смрти.

Адвокат Александар Ивковић: И рекао шта се заправо догодило?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Само моменат. Пошто председник већа увек може да постави питање. Након овог догађаја да ли сте Ви причали о томе са оцем и да ли сте Ви некоме рекли шта се догодило?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја с оцем сам покушавао да разговарам. Никад није прихватио тај разговор. Значи отишао је у црну земљу никад није прихватио, само што ми је рекао тај дан кад смо се враћали 03. августа, у ауту, негде на половини пута: "То није твој проблем, то је мој проблем. Није ни твој ни стражара који је био доле. Наишло је шта ми је наишло и ја сам то урадио".

Председник већа: Дакле никада више нисте о томе ништа разговарали? Да ли је он некада говорио о томе да хоће да оде и пред надлежним органима за кривично гоњење исприча шта је било?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Без обзира што је Ваш отац?

Оптужени Јоја Плавањац: Није. И нико никад није позвао ни њега, ни мене, значи нико. Значи ако је знао комплетан народ на подручју општине шта се десило, значи мало је онако забрињавајуће да нико није позвао па узео изјаву да каже шта се то десило, је л` се десило, ко је урадио, због чега је урађено, значи мало је то мени било чудно.

Председник већа: Да ли Вам је познато када су долазили надлежни полицијски органи да Вама одузму оружје, јер кажете да су то касније учинили и оцу, да ли сте давали неку изјаву? Где сте Ви били када су долазили да узму оружје од оца?

Оптужени Јоја Плавањац: Био сам са женом и са два сина у просторијама у којима смо избјегли. Није нико ништа давао.

Председник већа: Да ли сте били присутни када су од њега одузимали оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Не. Он је живио једно 50-70 метара од нас, од мене и моје жене са дјецом, и не знам кад је њему одузето, али касније сам чуо да је и њему одузето.

Председник већа: Он Вама није рекао да му је одузето оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Да ли сте Ви њему рекли да је Вама одузето оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Тек тада, након значи недељу дана, десет дана колико је прошло када је мени одузето оружје, ја сам рекао да је мени дошла војна полиција, одузела аутоматску пушку.

Председник већа: Рекли сте своме оцу да Вам је војна полиција одузела оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Рекао сам. И онда је он тог момента рекао да су били и код њега, али не сјећам се заиста да ли је пре мене или после мене, заиста се не сјећам.

Председник већа: Шта су Вам рекли припадници војне полиције зашто Вама одузимају пушку?

Оптужени Јоја Плавањац: Одузимају зато што се чуло наводно да се десило то убиство, да се десило, прича је била да сам ја тај, зато што је стражар Наранчић се обратио мени, није се обратио мом оцу, значи нас два смо били присутни доле, и из разлога тога да је командант бригаде донио наредбу да се изврши разоружање значи и мене и мога оца.

Председник већа: Да ли се сећате ко је дошао да Вам одузме оружје? Да ли се сећате имена тих људи?

Оптужени Јоја Плавањац: Мислим, колико се сјећам након 26 година, Марјановић један из војне полиције.

Председник већа: Не знате име?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам заиста и још је био један полицајац с њим, али заиста не знам.

Председник већа: Они су то Вама рекли и одузели су Вам оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесу.

Председник већа: А колико је протекло времена па су отишли код Вашег оца по истом основу?

Оптужени Јоја Плавањац: Па то Вам кажем, ја заиста не знам, после десетак дана кад је мени одузето оружје, ја сам са оцем се видио и питао да ли је код њега била полиција због одузимања наоружања, рекао ми је да јесу, ја кажем били су код мене тај дан. Значи кад су њему да ли пре мене или после мене

Председник већа: Не знате да ли су њему одузели оружје пре него што су одузели Вама или након што су одузели Вама?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам.

Председник већа: Није Вам то рекао?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам заиста, не могу да се сетим.

Председник већа: А добро, тада када сте Ви њему причали о томе да Вам је одузето наоружање, да ли сте нешто коментарисали овај догађај?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Не.

Оптужени Јоја Плавањац: Никад он није желио да коментарише са мном.

Председник већа: А јесте ли Ви покушали да причате са њим?

Оптужени Јоја Плавањац: Да. Значи једноставно умукао, он не жели проговарати на ту тему.

Председник већа: Добро. Обзиром да је и на Вас пала сумња да ли сте иједног момента тражили од њега да он оде и исприча заправо шта се десило?

Оптужени Јоја Плавањац: Па нисам тражио с обзиром да је рат тад бјеснио да кажем оно најжешће, то је почетак 1992. године, значи то је био 03. август, а 21. априла је кренуо рат. То је било значи онда исељавање Муслимана са територије коју смо ми држали у дубини територије Санске општине, Бихаћа и тако даље, нико око тога није ни покушао значи да се удостоји да позове или њега или мене, нико.

Председник већа: Добро. Изволите браниоче даље.

Адвокат Александар Ивковић: Да се вратим само на догађај, на 03. август по подне. Када сте улазили у школу Ви и Ваш сада покојни отац, је л` било некога у ходнику осим стражара?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, само је стражар био у ходнику и врата су била закључана.

Адвокат Александар Ивковић: Која врата?

Оптужени Јоја Плавањац: Улазна врата у школи.

Адвокат Александар Ивковић: Добро, али када сте ушли у просторије школе или ту тог хола како сте мало пре рекли, овај, јесте ли видели још неке људе у ходнику пре пуцњаве? Пре првог пуцња?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не, никога нисам видео.

Адвокат Александар Ивковић: Је л` знате, пошто сте мало пре рекли да је то био импровизовани затвор, па сте поменули да је било више лица муслиманске и српске националности, је л` знате где су они били смештени?

Оптужени Јоја Плавањац: Па они су били смештени по свлачионицама, по свлачионицама значи, ја не знам стварно ни распоред свлачионица ни ништа, ја не знам да ли сам у тој школи икада и био, али зна сигурно стражар који се налази ту тачан распоред и зна сигурно бројно стање, али знам сигурно да нико не би смјестио и српске војнике и муслиманске војнике заједно. Мене искључиво је интересовала пратећа документација да би ја могао значи са Наранчићем сагледати да ли је отишао или није отишао, мој отац је ишао са намјером....

Председник већа: Само моменат. Дакле Ви нисте имали поверења у Наранчића?

Оптужени Јоја Плавањац: Како то?

Председник већа: Нисте имали поверења у Наранчића. Је л` Вам он рекао да лице које тражите није ту?

Оптужени Јоја Плавањац: Рекао је, да.

Председник већа: Зашто тражите да то проверите?

Оптужени Јоја Плавањац: Па наравно, да вам кажем, обично сви ти случајеви покушавају да се крију.

Председник већа: Зашто? Ако Вам је он рекао? Када Вам је он рекао да није ту?

Оптужени Јоја Плавањац: Па тад кад смо ушли унутра.

Председник већа: Кад сте наишли кажете била су закључана врата. Кад сте наишли Ви сте га позвали да вам отвори, да вам откључа врата те школе. Да ли сте тада рекли зашто сте дошли?

Оптужени Јоја Плавањац: Рекао је мој отац да тражи [REDACTED] [REDACTED].

Председник већа: Тада, пре него што сте ушли?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не, па не може пре него што уђемо, значи кад смо ушли унутра, кад је откључао врата, кад смо ушли...

Председник већа: Зашто вам он откључава врата? Ви долазите, немате никакве везе са тим затвором. Зашто он вама откључава врата? Да ли сте Ви тражили да вам откључа врата?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Ви сте тражили од њега да вам откључа врата?

Оптужени Јоја Плавањац: Да уђемо.

Председник већа: Да ли Вас је питао зашто желите да уђете?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Пре него што вам је откључао врата?

Оптужени Јоја Плавањац: Мој отац је рекао да тражи [REDACTED] [REDACTED].

Председник већа: И након што је Ваш отац рекао да тражи [REDACTED] [REDACTED] он је откључао врата?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: А да ли Вам је пре него што је откључао рекао да он није ту? Када вам је рекао да он није ту?

Оптужени Јоја Плавањац: Не могу ја да се сјетим након толико година.

Председник већа: Само моменат. Дакле, ви долазите врата школе су закључана?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Он вас пита, позивате га, јесте ли знали да је он тада стражар?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Када сте дошли испред врата шта сте радили пошто су врата била закључана? Јесте ли куцали, звонили, како сте дозволили Наранчића?

Оптужени Јоја Плавањац: То су стаклена врата где он види из своје просторије ко долази.

Председник већа: Да неко долази. И ви нисте ни звали ни звонили ни куцали само сте пришли вратима и он је дошао до врата?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: И шта Вас пита? Конкретно се изјасните.

Оптужени Јоја Плавањац: "Шта требате, кога требате?"

Председник већа: Да ли вас је препознао тада? Да ли вам се обратио именима?

Оптужени Јоја Плавањац: Па мене вероватно јесте, али покојног оца да ли је знао и по имену или није знао, ја не могу то да тврдим, али мене је сигурно знао.

Председник већа: Да ли сте му Ви рекли да је то Ваш отац?

Оптужени Јоја Плавањац: Кад смо унутра ушли, да, кад је отворио врата. "Ово је мој отац".

Председник већа: Добро, пре него што он отвара врата, опишите нам уколико се сећате каква је била ваша комуникација? Ко се обратио Наранчићу и шта му је рекао?

Оптужени Јоја Плавањац: Мој покојни отац значи је питао да ли се налази Праштало Предраг унутра?

Председник већа: Је л` се представио, је л` рекао ко сте, шта сте?

Оптужени Јоја Плавањац: Па зна он мене, Наранчић је мене познавао овако како ја вама причам из живота, овако никад нисмо били интимни.

Председник већа: Колико је било сати тада, које је било време, пре, поподне, вече?

Оптужени Јоја Плавањац: Поподне, поподне.

Председник већа: Отприлике?

Оптужени Јоја Плавањац: Па мислим да је негдје било тамо после пет сати, шест.

Председник већа: После пет, добро.

Оптужени Јоја Плавањац: 03. август.

Председник већа: Значи видљивост је добра. Он види ко сте ви, излази, Вас познаје, Вашег оца не познаје. Шта он вас пита? Да ли вас пита зашто сте ви дошли и шта вам треба?

Оптужени Јоја Плавањац: Наравно.

Председник већа: И Ви ћутите, а Ваш отац одговара?

Оптужени Јоја Плавањац: Он каже:"Тражим [REDACTED] [REDACTED] а који је убио моју госпођу".

Председник већа: И шта вам Наранчим на то каже?

Оптужени Јоја Плавањац: Он одговара да [REDACTED] [REDACTED] није ту.

Председник већа: Добро. Да ли вас пита зашто га тражите, шта хоћете с [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Мој покојни отац, ја сам га питао пре поласка шта је њему смисао да иде доле. "Оћу да поразговорам са њим да видим због чега је то урадио".

Председник већа: Добро, шта сте рекли шта је Ваш отац рекао Наранчићу зашто тражи [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Па да поприча са њим због чега је убио моју мајку.

Председник већа: То је рекао Наранчићу?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Наранчић на то одговара: [REDACTED] [REDACTED] није овде.

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је, [REDACTED] [REDACTED] није ту, [REDACTED] [REDACTED] је одведен, не зна ни он гдје.

Председник већа: А зашто вас онда пушта да уђете унутра ако [REDACTED] [REDACTED] није ту?

Оптужени Јоја Плавањац: Па зато што сам ја заиста хтио папиролошки да он мени покаже да он није ту.

Председник већа: Када сте му то рекли да хоћете да проверите?

Оптужени Јоја Плавањац: Па кад смо ушли унутра.

Председник већа: А зашто вас пушта да уђете ако вам каже да није лице које тражите ту?

Оптужени Јоја Плавањац: Па знате шта, ја вама кажем, то је рат који бјесни.

Председник већа: Да ли он види да ви имате оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Види.

Председник већа: Да ли сте му претили на било који начин?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Кажете Ви сте га познавали од раније. Како сте га познавали, у каквим односима сте били са Наранчићем?

Оптужени Јоја Плавањац: У никаквим односима, знам да је радио у Управи прихода, а ја сам радио у Штабу територијалне одбране.

Председник већа: Он је из истог тог места, је ли тако и знали сте се дуго.

Оптужени Јоја Плавањац: Па не нешто дуго. Значи он кад је почео да ради, не знам колико година пре тога....

Председник већа: Никада се нисте дружили, никада нисте били блиски?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Не. Добро. Да ли је он знао шта Ви радите за време рата?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Знао је. Добро. И Ви њему кажете: ја хоћу да проверим. Па да ли се он буни што Ви њему не верујете?

Оптужени Јоја Плавањац: Па вјероватно да му није пријатно, вјероватно да му није пријатно.

Председник већа: Али се није опирао да Вам дозволи да проверите његове наводе?

Оптужени Јоја Плавањац: Не. А да се опирао значи ми не би ни ушли.

Председник већа: Добро. И он је рекао, шта је рекао: изволите, уђите?

Оптужени Јоја Плавањац: Ми смо ушли кад је отворио, ја кажем: "Је л` можеш да ми даш дневник рада да ја видим је л` Наранчић, кад је запримљен ту, кад је отишао одавде".

Председник већа: [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: [REDACTED] да. Наранчићу кажем.

Председник већа: А јесте ли га питали кад је отишао пре него што сте тражили да се у то уверите?

Оптужени Јоја Плавањац: Мислим да јесам, мислим да јесам.

Председник већа: И шта Вам је он рекао када је отишао [REDACTED] из те школе?

Оптужени Јоја Плавањац: Па да је отишао пре дан, два, немам појма вјерујте ми, јер то се десило убиство 31. јула, а ми 03. августа долазимо.

Председник већа: Од кога сте ви добили информацију да се [REDACTED] налазио ту у школи?

Оптужени Јоја Плавањац: То је мој отац добио информацију, ја нисам ни знао, нисам претпостављао, нисам вјеровао.

Председник већа: А да ли Вам је рекао ко му је рекао да је [REDACTED] у школи?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Ништа Вам није рекао.

Оптужени Јоја Плавањац: Да је чуо да се налази у школи основној "Петар Кочић" у Крупи, да су ту смјештени и Срби и Муслимани који су затворени.

Председник већа: А шта је рекао да је чуо да је ту притворен?

Оптужени Јоја Плавањац: Да, притворен.

Председник већа: А да ли Вам је Наранчић потврдио да је он био ту?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте. Био је ту, али није био у његовој смјени....

Председник већа: Само моменат. Дакле, Ваша мајка је убијена 31. јула. 01. августа је сахрањена, ово се дешава наредног дана, је л` тако, наредног дана излазите на гробље, и ово се дешава 03. августа.

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: Пошто немамо прецизне датуме у оптужници.

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је, ово су прецизни датуми сигурно.

Председник већа: 03. августа у поподневним сатима ви долазите тамо?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: Од 31. јула када [REDACTED] пуца на Вашу мајку, од када је он био у школи? То су три дана размака. Када је он стигао да буде доведен у ту школу и одведен из школе?

Оптужени Јоја Плавањац: Знате како, то је петнаестак, осамнаест километара удаљено, ја сам око смрти моје мајке се забављао 31., 01 и 02.

Председник већа: Добро. Да ли имате неки податак зашто је [REDACTED] убио Вашу мајку? Кажете да је он Србин, војник Републике Српске, да ли сте били у неком сукобу са њим или Ваш отац?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, напротив, моја мајка га је и отац подигли. Они су недалеко имали кућу од њега, нон стоп је био код моје мајке и оца, нон стоп.

Председник већа: Дакле, није постојао никакав сукоб?

Оптужени Јоја Плавањац: Никакав.

Председник већа: Да ли сте Ви виђали [REDACTED] [REDACTED] пре 31. јула?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Никада Вам ништа није рекао да је незадовољан Вама, Вашим родитељима?

Оптужени Јоја Плавањац: Не. Био је у бригади, значи ангажован припадник бригаде. Да ли је њему неки филм пукао у мозгу, ко то зна. Извините ја не могу да знам шта је њему.

Председник већа: А ко Вам је потврдио да је Вашу мајку убио управо [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Ко ми је потврдио? По имену и презимену има их стотине.

Председник већа: Кажете Ваша деца су била ту присутна?

Оптужени Јоја Плавањац: Моја два сина су била присутна и отац недалеко је косио траву.

Председник већа: Да ли су они познавали [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Моји синови? Па тај старији да, као клинац, а тај млађи од две године није могао.

Председник већа: И старији је рекао да је видео [REDACTED] [REDACTED] да пуца?

Оптужени Јоја Плавањац: Пуца, јесте.

Председник већа: И ко је још ту био кад је пуцао [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Па била је кума од моје покојне мајке која је ту у мотелу радила, ту је била и болница смјештена за рањенике. Значи то је било испред самог хотела, десило се, моја мајка је пошла, отац је косио траву и она је понијела њему да ли кафу, да ли воду, немам појма, не могу да знам све детаље, ја сам се налазио у другим просторијама.

Председник већа: И била је у близини и могла је то да види? Рекла је да је видела да он пуца и убија Вашу мајку?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте, јесте.

Председник већа: Колико је отац био удаљен, где је био отац у том моменту?

Оптужени Јоја Плавањац: Он је био испод тог хотела, значи живица нека, ограда је била, није могао да види то, али је чуо пуцњеве.

Председник већа: Дакле да [REDACTED] [REDACTED] убија Вашу мајку видела је Ваша кума, као што сте рекли и Ваше двоје малолетне деце?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: И нико више?

Оптужени Јоја Плавањац: Ма било је још ту, ја не знам заиста, извините, колико је ту људи било, јер то је моменат где дефилију и пролазе на ручак, са ручка, у болницу довозе рањенике.

Председник већа: Добро. Ко је Вама рекао? Ко се Вама обратио и рекао: видео сам [REDACTED] [REDACTED] да убија твоју мајку? Да ли Вам се обратило више људи или сте то конкретно чули само од куме и Вашег старијег сина?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја сам био у просторијама Главног штаба Војске Републике Српске, значи био сам тамо. Ко је мени дошао тог момента, ја мислим од везиста неко да је рекао: "Јоја убијена је твоја мајка". Кад би ме сад питали да је то јуче било, тог момента, то је шок.

Председник већа: Да ли Вам је још неко то причао?

Оптужени Јоја Плавањац: Ма јесте.

Председник већа: Причало је више људи да су видели како он убија Вашу мајку?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте, тако је.

Председник већа: Добро. Да ли сте накнадно, имајући у виду где сте радили сазнали да је [REDACTED] [REDACTED] управо због овог догађаја одведен у ову школу која је представљала затвор или због нечега другог?

Оптужени Јоја Плавањац: Због тога.

Председник већа: Због убиства Ваше мајке он је доведен одмах као затвореник у ову школу?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: И после тога је пребачен као што је то рекао Наранчић?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: Добро. Дакле Ви нисте веровали Наранчићу и тражили сте да се уверите?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Добро. Изволите браниоче, да ли имате још неко питање?

Адвокат Александар Ивковић: Судија да се вратим на ово што сам питао везано за те просторије. Реците ми те просторије у унутрашњости тог хола односно фискултурне сале и тако даље где се све то дешавало, где су били затвореници без обзира које националности, јесу ли биле закључане?

Оптужени Јоја Плавањац: Закључане су биле са стране одавде гдје је био стражар, значи кључ је био са стране хола, значи они нису могли да буду откључани никако.

Адвокат Александар Ивковић: Значи закључани су били са спољашње стране?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Адвокат Александар Ивковић: Каква су врата била на тим просторијама?

Оптужени Јоја Плавањац: Обична, школска врата, дрвена врата, значи то...

Адвокат Александар Ивковић: Са стаклима?

Оптужени Јоја Плавањац: Нису била са стаклима, нису била са стаклима, дрвена врата су била, значи дрвена.

Адвокат Александар Ивковић: Дрвена врата. Још ми нешто реците, Ви и ако знате за Вашег оца покојног, у том тренутку када крећете од куће, када долазите до школе, јесте ли конзумирали алкохол?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја не, јер ја из здравствених разлога и тјелесних повреда које имам и инвалидност не пијем алкохол и не пијем зато што сам сад шећераш, што имам аритмију и што имам висок притисак. Мој отац вјероватно, осјећао је мало на мирис алкохола, али не да је био пијан. Значи говорим оно што

Адвокат Александар Ивковић: Оно што сте Ви видели, што знате?

Оптужени Јоја Плавањац: Да, да.

Адвокат Александар Ивковић: Питао Вас је и председник већа, а и ја ћу ако суд дозволи питање, да сте сазнали да је Ваш старији син тај који Вам је рекао, колико је он тада имао година?

Оптужени Јоја Плавањац: Он је имао тада 10 година, он је '82. годиште, '92. је почео рат. А млађи син је имао 5 година, 5 година је разлика.

Адвокат Александар Ивковић: У том тренутку непосредно после тога и каснијем временском периоду, како се тај догађај са улице одразио на Ваше синове, здравствено?

Оптужени Јоја Плавањац: Управо ја сам заборавио да кажем после свега тога мој млађи син негде крајем октобра се разболио и дошао је у Београд на лијечење у Институт за мајку и дете, докторка [REDACTED] [REDACTED] која га је водила као лекар је констатовала да мој син има акутну лимфобластну леукемију. Ја сам питао због чега, каже деветнаесторо дјете је добило са подручја Босне и Херцеговине стресну ситуацију и имају акутну лимфобластну леукемију. То ми је било још једно горење живога мене, кад сам то чуо, вјерујте да сам размишљао да скочим, да извршим самоубиство, нисам знао шта ћу. Изгубио сам мајку, рат, ја инвалид, отац то урадио, старији син остао са њим, ја са млађим сином и женом долазим у Институт за мајку и дијете где она остаје седам и по месеци у Институту на лечењу. Значи, требало је да иде на пресађивање коштане сржи, не знам где је то било тада, да ли у Италију. Нисмо имали средстава, није отишао, ишао је на зрачење, ишао на хемиотерапију, још је жив, значи преживео је. Никад се не зна, значи, то је под упитником једним великим, када може болест да га поново потрефи, тако да.

Адвокат Александар Ивковић: Јесте ли сазнали икада шта се догодило са тим [REDACTED] [REDACTED]? Јел он негде суђен, јел одговарао за то што се догодило 31. јула?

Оптужени Јоја Плавањац: Никад, никад нисам...

Адвокат Александар Ивковић: Шта је са њим данас, где је и тако даље?

Оптужени Јоја Плавањац: Никад никакво обавештење и позив нисмо добивали, ни за суђење, нисмо добили какво обавештење где се налази и да ли је жив и да ли је негде на просторима Србије, да ли је на простору Републике Српске, да ли је негде отишао вани, немамо појма.

Адвокат Александар Ивковић: А да ли је одговарао за то?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам.

Адвокат Александар Ивковић: Да ли сте добијали позиве, да ли сте чули да му је суђено?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, нисмо добили никада никакав позив, никакав позив, нити знамо шта се завршило на крају са њим.

Председник већа: Да ли сте Ви покушали на било који начин да иницирате поступак против [REDACTED] [REDACTED] због убиства Ваше мајке?

Оптужени Јоја Плавањац: Мој покојни отац када је он био у затвору у Бања Луци, не знам како се зове затвор, једне прилике је отишао тамо, да се интересује да ли је у томе затвору. Био је тада у том затвору и рекли, седните кући, бићете обавештени. Никад, значи. Ми смо отишли 1995. године са тих простора, дошли овамо у Србију. Мој отац је умро 1999. године. Ево, ја живим ту двадесет година. Никад ништа нисам добио као ето син од покојне моје мајке, ни да ли је суђен, да ли је жив, нисам се

интересовао, јер не могу да се интересујем, имам толико проблема са свих страна, још да се ја сад интересујем и замајавам за њега, јел жив или није жив, да ли је суђен или није суђен.

Председник већа: Дакле, немате доказе, немате податке и сазнања да је спроведен кривични поступак против њега за убиство Ваше мајке и немате никаква сазнања шта је даље било са њим?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: Добро, изволите даље, браниоче.

Адвокат Александар Ивковић: Само неколико питања везано за долазак у просторије школе тог 03. августа поподне. Објаснили сте суду да су врата била закључана са спољашње стране, да су били затвореници дакле до хола и да су врата дрвена без прозора и тако даље. Реците ми, те просторије у којима су били смештени остали притвореници, да ли су имале, да кажемо, прозоре ка уласку у школу, ка месту где сте Ви куцали и где Вам је Наранчић отворио?

Оптужени Јоја Плавањац: Колико се ја сећам да не, колико се ја сећам, заиста не могу.

Адвокат Александар Ивковић: А реците ми, та просторија у којој је било тих десет људи које је Ваш отац, како сте објаснили, убио, где се она налази у односу на сам улаз у школу, где сте Ви ушли, да ли гледа, дакле, објасните суду, да ја не будем сугестиван, где се налази та просторија у којој су они били смештени?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, мислим преко пута фискултурне сале, значи...

Председник већа: Само моменат. Да ли је само у једној просторији било притворених лица или у више просторија?

Оптужени Јоја Плавањац: Не бих Вам знао рећи, ја нисам обилазио просторије, нисам ...

Председник већа: Да ли Вам је познато, колико је ту било просторија, затворених, закључаних?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не могу да дам одговор.

Председник већа: Дакле, није Вам познато, ни колико је било просторија, ни у колико просторија су била притворена лица?

Оптужени Јоја Плавањац: Не могу да дам одговор, не знам.

Председник већа: Добро, Ви кажете да сте радили ту као референт. Коју сте функцију имали у рату? Да ли сте били помоћник команданта?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја сам био заменик команданта Трећег батаљона.

Председник већа: Добро. Да ли сте Ви имали увид у то шта се дешава у тој школи?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Обзиром да је та школа била приручни, што би се рекло, затвор?

Оптужени Јоја Плавањац: Не. Знате како, командант бригаде потпуковник [REDACTED], мислим да није знао тада за тај затвор. Председник општине [REDACTED] и он није знао...

Председник већа: У чијој надлежности је био тај затвор, чији је то био затвор?

Оптужени Јоја Плавањац: Знате како, у том рату радило се како је коме шта падало на памет.

Председник већа: Ко је командовао том територијом? Ко је био задужен за ту територију?

Оптужени Јоја Плавањац: Командант бригаде, а на територији општине.

Председник већа: Ко је био командант?

Оптужени Јоја Плавањац: Командант бригаде је био [REDACTED] [REDACTED] у то време, таман је дошао...

Председник већа: А Ви сте били његов помоћник?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Заменик?

Оптужени Јоја Плавањац: Командант бригаде је на нивоу бригаде, бригада броји око 3.500 људи.

Председник већа: Добро.

Оптужени Јоја Плавањац: А у саставу бригаде има више батаљона.

Председник већа: Добро.

Оптужени Јоја Плавањац: Има рецимо први, други, трећи и има пратећи батаљон.

Председник већа: У ком сте Ви били?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја сам био у Трећем батаљону. А том територијом значи комплетном, командовао је командант Другог крајишког корпуса [REDACTED] који је имао седиште у Дрвару. Значи, у Дрвару, то је далеко од нас сто километара.

Председник већа: И Ви нисте уопште знали да тај затвор постоји, док није дошао Ваш отац да Вам то каже?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, нити сам ја уопште у град силазио у току рата. Ја сам био у дубини територије горе осамнаест километара.

Председник већа: Добро, изволите, браниоче.

Адвокат Александар Ивковић: Само да се вратим на оно што сам питао. Дакле, те просторије у којима су били смештени затвореници, да ли знате, које су величине биле?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, то су мале просторије, значи, свлачионица као свлачионица, да ли је два са три.

Адвокат Александар Ивковић: Јесу ли то биле школске учионице?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, то су биле свлачионице, свлачионице за фискултурну салу, када дечица имају физичко.

Адвокат Александар Ивковић: А да ли је сама школа физички одвојена, нека друга зграда или се то налази ту у оквиру тога?

Оптужени Јоја Плавањац: Школа, друга зграда, значи између постоји празан простор, као на „П“. Тако, колико се ја сећам.

Адвокат Александар Ивковић: Дакле, ако сам ја добро разумео, Ви нисте улазили у просторије школе, него где је фискултурна сала и где су те свлачионице?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је, тако је.

Адвокат Александар Ивковић: И ту су били смештени?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Адвокат Александар Ивковић: А шта је било у школи, знате ли то?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам, не знам.

Председник већа: Да ли сте у моменту када сте ушли, знали да ту има притворених лица муслиманске вероисповести?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не, први пут...

Председник већа: Јесте питали Наранчића, кога имаш овде, кога чуваш?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја сам знао, значи, по чувењу, да постоје српски војници који не дође на положај, који на положају прави проблеме, опије се и тако даље. Знао сам да су негде смештени у притвору неком. Али тек после кад се све ово

одиграло, знао сам да је то школа „Петар Кочић“. А за те муслиманске затворенике, да ли су они у униформи, да ли су заробљени у дубини територије, што вероватно да јесу, јер не могу значи доћи кроз нашу линију, да ли их је било цивила, што не могу да тврдим, ја никога нисам видео.

Председник већа: Јесте питали Наранчића кад сте ушли, ко је ту притворен?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, нисам.

Председник већа: Кажете да сте тражили [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: [REDACTED]..

Председник већа: Он је рекао, „није он овде“. Јесте питали, ко је ту?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, [REDACTED] [REDACTED] је био основно средство за којег је мој отац тражио да га ја одвезем. Значи, искључиво [REDACTED] [REDACTED], Србин.

Председник већа: Да ли сте тражили Наранчића да Вам отвори те просторије, да се уверите да [REDACTED] није ту?

Оптужени Јоја Плавањац: Да, мој отац је тражио да му отвори просторије и он је отворио ту једну просторију, прву просторију, значи у мом присуству, ја нисам видео ништа друго.

Председник већа: Кажете прву, прву од улаза?

Оптужени Јоја Плавањац: Прву од улаза, јесте.

Председник већа: И шта је било у тој просторији?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја сам видео да имају неки људи, а ко су и шта су, на њима није писало ни да ли је Муја, ни да ли је Хаса, Марко, Омер, Исмет, Стипе.

Председник већа: Добро, када је он отворио ту просторију, шта је рекао Ваш отац?

Оптужени Јоја Плавањац: Он је ваљда препознао тога [REDACTED] [REDACTED] и рекао да изађе [REDACTED] [REDACTED].

Председник већа: Ваш отац то каже?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Добро.

Оптужени Јоја Плавањац: И када је изашао, нормално, ја Наранчићу кажем, „дај, молим те дај ту свеску да видим за [REDACTED] [REDACTED]“.

Председник већа: Само моменат, та просторија, у којој су била та лица притворена и у којој је био тај [REDACTED], колико је удаљена од просторије у коју улазите Ви и Наранчић?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, то је просторија значи са десне стране са улазних врата, а Наранчићева просторија је овако као овај ћошак.

Председник већа: Преко пута те просторије у продужетку?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте, јесте.

Председник већа: Преко пута те просторије?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Је Наранчићева канцеларија?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте. А позади је фискултурна сала.

Председник већа: Иза је фискултурна сала?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: И Ви, значи само прелазите ходник и улазите код Наранчића?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: Ваш отац остаје са [REDACTED] да прича?

Оптужени Јоја Плавањац: Остаје, прича, прича нешто, шта је причао.

Председник већа: Наранчић не закључава врата поново, након што сте Ви отишли?

Оптужени Јоја Плавањац: То заиста не знам да ли је закључао, али претпостављам да би требало да закључа.

Председник већа: А шта је Ваш отац причао са [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, не знам, ја сам био са Наранчићем овамо.

Председник већа: Истог момента кад је он остао да прича са [REDACTED], Ви сте се окренули?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Да ли се Ваш отац налазио у тој просторији где су та лица притворена или је изашао на ходник?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не, не, не, у холу, у холу.

Председник већа: Значи, [REDACTED] је изашао, иако је пре тога био закључан?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је. Па, отворио је значи Наранчић. Када је отворио, на питање мог оца, ко има ту у тој просторији, он каже, „ево види да није [REDACTED]“. Он је тражио [REDACTED] [REDACTED].

Председник већа: Добро.

Оптужени Јоја Плавањац: И када је он видео да је ту [REDACTED] [REDACTED], да се налазио између тих људи, које ја не знам, он је рекао, „дај нек изађе“, јер тај [REDACTED] је познавао и [REDACTED] [REDACTED], мислим чак и генерацијски да су. Јер мој отац је са њим остао.

Председник већа: Само моменат. Он је оставио да седе остали у тој просторији и излази само [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: У ово предсобље са Вашим оцем?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Просторију Наранчић не закључава?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам да ли је закључао или није, али мислим да је закључао. Па, таман, па глупо би било да не закључа, изаћи ће остали људи, логика. Ја бих је закључао.

Председник већа: Добро, изволите, браниоче.

Адвокат Александар Ивковић: Јесте ли Ви познавали тог [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Адвокат Александар Ивковић: Јел он... Нисте га знали ни из виђења, из града?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Адвокат Александар Ивковић: Јел он био у неким, да знате Ви о томе нешто, у сукобу са Вашим оцем или?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Адвокат Александар Ивковић: Да ли имате објашњење, због чега је Ваш отац звао њега да изађе?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, претпостављам да је можда од њега желео да сазна, да ли је [REDACTED] ту, јер он [REDACTED] је познавао.

Адвокат Александар Ивковић: А Ваш отац је знао да [REDACTED] познаје Праштала?

Оптужени Јоја Плавањац: Да, да, јер од тог [REDACTED], рођени брат је радио као конобар у мотелу, ту где је мој отац радио у амбуланти.

Адвокат Александар Ивковић: Добро.

Оптужени Јоја Плавањац: Значи, они су се познавали. Ја сам био петнаест, осамнаест километара доле у граду. Значи, ја сам знао отићи код родитеља, за викенд или сваки други, трећи викенд, зависи, јер обично вежбе, гађања и тако даље, су биле најчешће викендом, зато што људи су у радним односима и све остало.

Адвокат Александар Ивковић: Да ли је тај [REDACTED] нешто радио на изградњи Ваше куће, када сте радили кућу?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, никад, никад. Ја тачно знам ко је мени радио на кући, значи радио је [REDACTED] [REDACTED] приземље, после је радио [REDACTED] [REDACTED] са својих пет синова и покрио [REDACTED] [REDACTED] кућу са својих пет синова, из Чавија. То је бушински терен тамо.

Адвокат Александар Ивковић: Је ли долазио икада он код Вас кући, [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не.

Адвокат Александар Ивковић: Пре свега овога, пре рата?

Оптужени Јоја Плавањац: Не. Код мене, та кућа је била у изградњи, тек покривена. Значи, нити је било прозора, ни врата. То је 1989. сам ја настрадао са куће и то је један прекид направљен око свега тога, зато што нисам могао из здравствених разлога, ни финансијских да даље наставим са изградњом. А рат је почео 1992., значи почетком априла, 21. априла тачно.

Адвокат Александар Ивковић: Судија, ја немам више питања, хвала.

Председник већа: Немате других питања? Позивам тужиоца за ратне злочине. Изволите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Заменик тужиоца Бруно Векарић. Када су Вас ангажовали у Војсци Републике Српске, да ли сте задужили оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли се сећате, које сте оружје задужили?

Оптужени Јоја Плавањац: Аутоматску пушку.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Који сте чин имали у војсци?

Оптужени Јоја Плавањац: Капетан, а тамо стоји капетан прве класе. Можда сам унапређен, али никад нисам позван да ми упишу унапређење.

Заменик тужиоца за ратне злочине: 03.08., тог дана када се десио тај догађај, како сте, зашто сте пошли у школу? Рекли сте делимично и питала Вас је судија, само ме занима, дакле Ваш порив је био да? Зашто сте пошли у школу?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја, зашто сам пошао?

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да.

Оптужени Јоја Плавањац: Па, зато што је мој отац дошао код мене, а он није имао ни возило, ништа, да је чуо да се тај [REDACTED] [REDACTED] који је убио моју мајку, налазио у школи „Петар Кочић“, то је удаљено петнаест, осамнаест километара, да ли могу да га одвезем доле, да он поразговара са њим, из ког разлога је то урадио. Зато што је он одгојен у нашој кући, моја мајка и отац су га одгојили. Значи, он је био, не змам које годиште је, стварно колико је тада имао година, али млађи је од мене, много млађи. Значи, јео је и пио, само што није спавао код нас.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А зашто сте онда наоружани кренули, ако је кренуо да поразговара тамо са њим?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, ми смо наоружани били и ноћу, и дању и ноћу, сви, значи сви и које смо заробљавали људе, то су били наоружани људи, нико није дошао без наоружања. Значи, сви смо били наоружани, рат бесни, увелико, мислим то. Наоружање је била обавеза да се носи, обавеза.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А, рекли сте да је отац био чудан, тај дан, да га нисте могли препознати сада мало пре када сте износили одбрану.

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте. И ја сам био...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Шта је Ваша претпоставка, шта би се могло десити [REDACTED] [REDACTED] да га је он нашао у таквом стању са оружјем?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, не знам, искрено не знам, али он није кренуо са намером, значи претпостављам да није кренуо са намером да [REDACTED] убије, него је кренуо са намером да поприча са њим, да види из ког разлога је он убио моју мајку. А да је он знао да се ту налазе Муслимани или Срба, у том, таман посла.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Кажите ми, да ли сте, рекли сте делимично, нисам потпуно разумео. Дакле, да ли сте изричито тражили од Наранчића да Вам покаже документацију?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја јесам.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Када се десио први пуцањ, односно први тај део догађаја, рекли сте да сте после тога опет ишли да гледате документацију?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесмо.

Заменик тужиоца за ратне злочине: И то се све десило у шездесет секунди. Дакле, Ви сте били тамо, па када сте се вратили, па сте опет гледали документацију и то је све шездесет секунди?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не. Убиство прво кад је одрађено, значи па смо рекли за друго убиство, тамо у тој просторији колико је могло да траје, мислим тако да сам ја Вас разумео буквално.

Председник већа: Ви сте рекли један минут, шездесет секунди.

Оптужени Јоја Плавањац: Да, да, али ја сматрам само то убиство у тој просторији, без овог, како се зове, [REDACTED].

Председник већа: Само моменат. Бранилац Вас је питао од првог испаљеног метка до последњег испаљеног метка, колико је прошло. Ви сте рекли, прошло је шездесет секунди, не више од шездесет.

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не, онда заиста, заиста нисам разумео добро питање. Значи, могло је шездесет секунди, могло је шездесет секунди да буде то, та пуцњава, јер то је та...

Председник већа: Прва, друга?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не, не, друга, друга, а прва пуцњава је био један метак, ја колико се сећам, један, један или два, нисам сигуран, али један је сигурно.

Председник већа: А између прве, ја се извињавам тужиоцу, између првог пуцња када убија [REDACTED] Ваш отац и другог и када почиње да убија друге људе, колико је протекло? То Вас је тужилац питао, то сам Вас ја питала.

Оптужени Јоја Плавањац: То је протекло значи, када смо ми чули први пуцањ, Наранчић трчи, баца свеску, шаље мене у пизду материну „Јоја, шта уради“. Јер он мени се обраћа да сам ја то урадио, да сам ја држао свеску и шта сам ја урадио. И трчи он до мог оца, ја трчим за њим. Дрма га, шта уради, јеси нормалан, јеси луд. Он, ја не могу да опишем како је изгледао. Ја сам под дозом страха ту био, не могу.

Председник већа: Добро, сада одговорите на ово што Вас је питао тужилац. После тога, Ви и Наранчић се окрећете и враћате се да гледате папире?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је, а он остаје ту, он остаје, отац, ту.

Председник већа: Добро. Изволите, тужиоче даље.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Дозвољавате?

Председник већа: Да, да, да.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Мртав човек, он га је убио и Ви се окрећете и гледате документацију тамо и остављате у таквом стању Вашег оца на том месту. Да ли сам добро разумео?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро. Кажите ми, ко је омалтерисао подрум куће, да ли знате?

Оптужени Јоја Плавањац: Подрум куће није ни малтерисан.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А да ли Вам је некада неко покидао чинове униформе?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: На униформи некада неко?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А кажите ми, како знате да је брат овога Тофика радио као конобар, ако ни њега нисте познавали?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, зато што је он старији од њега, а мој отац...

Заменик тужиоца за ратне злочине: А јесте познавали брата [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Овога [REDACTED]? Да.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Значи, [REDACTED] јесте, а [REDACTED] нисте?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро. Значи, колико сте пуцњева чули тада?

Оптужени Јоја Плавањац: Ако ми верујете, ја нисам ни био присебан да регуструјем пуцњаву. Чуо сам да се пуца појединачном паљбом, чуо сам.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Зашто оцу у том, таквом стању нисте одузели пушку? Видите да прави цумбус, да је већ узнемирен?

Оптужени Јоја Плавањац: Он је већ пуцао, он је испуцао док смо ми дошли до њега. Значи, тог момента Наранчић њега тресе. Ја питам га да ли је луд, да ли је нормалан, шта уради, у кога је пуцао.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А гледате документацију?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, гледао сам документацију...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Он убија, а Ви гледате документацију.

Оптужени Јоја Плавањац: Гледао сам документацију када је он извршио убиство тога. Нисмо знали да ће он да иде да он откључава врата та друга.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Како процењујете да степен његовог лудила није такав да може да уради нешто још горе?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, не бих веровао ни у ово да би то урадио. Значи, познавајући свог оца не бих веровао. Шта се њему десило, значи то.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли сте након свих тих догађаја чули неке гласове, крикове из тих просторија где су ти људи убијени?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, чуло се неких јаука, али ја нисам у тој просторији ни био.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Значи да је неко преживео пуцњаву?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Па, како ако су се чули јауци, како не знате?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, не знам, јер тог момента када се све то десило, значи...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Чекајте, да ли је неко преживео, обзиром да кажете да су се чули јауци?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, чули су се јауци. Ја нисам у ту просторију господине улазио никако, а стражар који је ту остао, ја не знам да ли је он улазио, јер ја сам изашао.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Ја питам Вас да ли сте Ви чули јауке?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесам чуо.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли онда претпостављате да је неко преживео?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Не знате? Чули сте јауке, а не знате да ли је неко преживео?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро. А кажите ми, да ли сте звали помоћ можда? Видели сте ту море мртвих људи?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Нисте звали помоћ?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли сте звали доктора, да ли сте звали?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, ту у близини није ни био доктор, то је било петнаест, двадесет.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро, да ли имате неку везу. Да ли сте могли да позовете некога?

Оптужени Јоја Плавањац: Јој, која веза. Веза је само била или пешак или запрега, ништа друго, струје нема, возила нема, нема ништа. На петнаест, двадесет километара и ако је био доктор, није ту значи никакве могућности било за доктора или било шта. Чак и оне радио-везе овај, индукторске нису у функцијама биле.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли сте после, шта се десило после са тим људима који су убијени, да ли знате?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја не знам, али сам чуо после свега тога, да су ти људи одвежени, значи сада ово кад сам ја 11., не 14. марта 2011. године, да су нађени у тој јами „Звечарка“, то сам чуо, али заиста не знам ни ко их је одвезао, ни да ли су одвежени, да ли су тамо нађени.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Од кога сте чули?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, преко гласова, преко интернета, преко овога, преко онога.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Преко интернета 1992.?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Касније?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, касније, касније, када су ексхумирани, касније'. Како бих преко интернета чуо.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Само Вас питам, из затвора, из школе те, дакле тог дана, ко је одвезао тела тих једанаест људи?

Оптужени Јоја Плавањац: Не могу ја заиста да знам, ја сам отишао горе у Јасеницу.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А кажите ми, да ли је евентуално Ваш отац, чули сте те јауке и крике из те просторије, да ли је било онда још додатних

пуцњева? Сада имате ових шездесет секунди, а пошто се чују крици, претпостављам да је неко преживео. Па, да ли је било још неких пуцњева, обзиром да су после сви били мртви? Дакле, постоји разлика у моменту прве пуцњаве и да ли је после било још неких? Хоћу да кажем, да ли је можда он њих докрајчио?

Оптужени Јоја Плавањац: Јасно, јасно је питање, јасно је питање. Међутим, верујте ми, да ја не могу ни да региструјем, нисам регистровао. Тог момента мени није било до мене, а камоли да ли је он још луд био или није био луд.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли је стражар покушао Наранчић да одузме оружје Вама и Вашем оцу након тога?

Оптужени Јоја Плавањац: Не. Тог момента, искрено да Вам кажем, ко би био нормалан и захтеван да се одузме оружје, ја постављам питање, јер он је био, он је био бесан тог момента. Значи, улазити у сукоб са таквим неким.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли познајете [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Како?

Заменик тужиоца за ратне злочине: [REDACTED] [REDACTED], да ли га познајете?

Оптужени Јоја Плавањац: [REDACTED]?

Заменик тужиоца за ратне злочине: [REDACTED], пардон, да, [REDACTED].

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: [REDACTED]?

Заменик тужиоца за ратне злочине: [REDACTED] или [REDACTED], да?

Оптужени Јоја Плавањац: Њега можда једне прилике сам гледао на фудбалу да игра, али пре рата на седам, осам година. Али никад нисам...

Заменик тужиоца за ратне злочине: А [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Не. Они су сви мене, сви мене познавали, зато што сам радио на таквим пословима, искрено да Вам кажем. Ја данас са сто људи будем, за седам дана будем са других сто људи.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли познајете [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли можете да ми објасните, судија спречите ме ако је питање, ја ћу покушати да га формулишем, онако како је у складу са законом, како објашњавате чињеницу да нико од сведока није видео Вашег оца у тој школи?

Оптужени Јоја Плавањац: Мој отац је био са мном.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли можете дати неки свој закључак?

Оптужени Јоја Плавањац: Зато што сам ја тамо, овај, на интернету исто налазио после свега тога када је било, да је ██████████ био са мном, а не ██████████. Значи, то је ноторна грешка ту. Значи, био је ██████████, мој отац са мном.

Председник већа: Тужиоче, сведоци нису испитани и не знамо шта ће рећи на главном претресу, али добро, није недозвољено питање.

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не, ја Триву знам сигурно и није ██████████ био са мном ту, него је био мој отац.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро. Поштована судија, немам више питања.

Председник већа: Опишите на интернету, где на интернету?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, било је преко интернета.

Председник већа: Када сте то гледали преко интернета?

Оптужени Јоја Плавањац: Како?

Председник већа: Када сте то видели на интернету?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, има...

Председник већа: Пре него што је почео овај кривични поступак?

Оптужени Јоја Плавањац: Овде што је почео? Да.

Председник већа: Добро, изволите даље.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Поштована судија, немам више питања. Хвала Вам.

Председник већа: Немате других питања? Добро, ја сам Вам већ поставила пар питања. Али мислим, обзиром на Ваше изјашњење да треба да појасните Ваше изјаве и конкретно оно што се односи на само извршење, односно лишење живота ових лица. Ви сте рекли када сте саслушани код истражног судије, да сте Ви заједно са оцем кренули за Наранчићем у ову просторију. Јел то тачно или као што сте сада рекли на

претресу, да је Ваш отац остао да прича, а да сте Ви са Наранчићем отишли у просторију?

Оптужени Јоја Плавањац: У коју просторију, нисам Вас добро разумео?

Председник већа: Где сте гледали те папире?

Оптужени Јоја Плавањац: Просторију...

Председник већа: Кажете, „он је окренуо се, кренуо тамо према просторији где су држали одређене папире и ми смо кренули за њим. И он је отворио те папире да тражи“. Дакле, „ми смо кренули за њим“. Да ли сте и Ви и отац кренули или сте кренули само Ви?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, само ја.

Председник већа: А отац остао да прича са [REDACTED] како сте сада навели?

Оптужени Јоја Плавањац: Лапсус, лапсус сигурно урађен, овај. Ја сам кренуо са Наранчићем.

Председник већа: „Чујем неки разговор, али не обраћам неку посебну пажњу, мало кришом сам погледао. Мој отац са неким човеком разговара, стражар и ја гледамо те папире“. Како сте били окренути у том моменту, леђима према свом оцу или амфасом?

Оптужени Јоја Плавањац: Мислим да је Наранчић био окренут леђима, колико се сећам, између нас је био сто, ја сам...

Председник већа: Дакле на просторији у којој Ви разгледате папире, су отворена врата и Ви видите кроз та отворена врата Вашег оца и то лице у предсобљу?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, није се могло видети кроз отворена врата. Врата су се налазила иза мојих леђа сада.

Председник већа: Добро.

Оптужени Јоја Плавањац: Испред је сто, позади стола је Наранчић. Заиста се не сећам да ли је ту био зид, ако је био зид, није било шансе да ја видим оца.

Председник већа: Па, добро, а како сте рекли: „Ја мало кришом сам погледао, мој отац са неким човеком разговара“. Да ли сте Ви то видели или на основу тога што сте чули сте закључили?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, ја сам чуо тај разговор да се разговара.

Председник већа: А нисте видели?

Оптужени Јоја Плавањац: Не. Можда сам ја лапсус ту направио.

Председник већа: Тако пише: „Мало овако кришом сам погледао, мој отац са неким човеком разговара. Стражар и ја разговарамо и гледамо папире“. Дакле, Ви не видите у том моменту Вашег оца и то лице са којим Ваш отац разговара?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, то је био тај [REDACTED] [REDACTED]. Значи, тај [REDACTED] са којим је он разговарао, тада када је мој отац...

Председник већа: Добро. Да ли их видите или само чујете њихов разговор?

Оптужени Јоја Плавањац: Чуо сам њихов разговор. Можда сам ја овако погледао, али нисам их регистровао, мислим.

Председник већа: Дакле, ово је лапсус што сте рекли?

Оптужени Јоја Плавањац: Да ли је било стаклено или је било зидано.

Председник већа: „Мало кришом сам погледао, мој отац са неким разговара“. Дакле, Ви и ако сте мало кришом погледали, нисте видели, него сте само чули?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Добро. Након тога Ви наводите: „У том тренутку сам зачуо пуцањ. Поред окамењене ситуације, поново налазимо у окамењеној ситуацији“. Не знам шта то значи, али није ни важно, није пресудно. „Шта се дешава, мој отац пуца у човека“. Ви то, дакле, не видите?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не видим.

Председник већа: Јер Ви кажете: „Шта се дешава. Мој отац пуца у човека“.

Оптужени Јоја Плавањац: Не видимо то, не можемо да видимо, значи.

Председник већа: Добро. „Недалеко од нас на пар метара трчи стражар, трчим ја“.

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Којих пар метара?

Оптужени Јоја Плавањац: Ово је хол сада.

Председник већа: Дакле, да ли то значи, да су Ваш отац и [REDACTED] били пар метара удаљени од Вас?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: Од места где сте Ви стајали и причали?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је, тако је.

Председник већа: Добро. Кажете, „Ја питам њега, да ли си нормалан, шта уради, у кога пуца, ко је тај човек, да ли је стражар, да ли је Србин, да ли је Муслиман, са којим разлогом. Он ћути, не проговара“.

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: И Ви се окрећете, остављате га и враћате се да гледате папире, у просторију, пет до шест метара удаљену?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте. Сматрам, сматрам да је...

Председник већа: Остављате га са оружјем и поред тог човека?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: И ни Ви ни Наранчић не проверавате да ли је тај човек жив?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, како да проверимо, када смо ми окамењени том ситуацијом. Значи, ја не могу да верујем да се то, прво, могло десити.

Председник већа: Да ли сте видели повреде на том [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не.

Председник већа: Како је лежао?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам, нисам ни пришао тамо, верујте ми, како а приђем.

Председник већа: Да ли је био отац Ваш непосредно поред њега док је лежао?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Него?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, на пар метара удаљен.

Председник већа: Пар метара удаљен?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте, јесте, он је у фискултурној сали, значи, пред фискултурном салом, овамо у холу ми смо оца.

Председник већа: Где му је оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, код њега.

Председник већа: Држи у руци?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, да ли је држао у руци или на рамену, не знам.

Председник већа: А Седић лежи доле?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Ви када улазите у ту просторију, шта видите прво? Опишите нам ту сцену.

Оптужени Јоја Плавањац: Ја нисам ушао у ту просторију, није ушао ни Наранчић. Ми смо дошли до мог оца и питам га ја, „шта уради, у кога си пуцао, да ли си нормалан, да ли си луд“.

Председник већа: Само моменат. Ваш отац пуца у човека, тај човек пада. Ви долазите до Вашег оца. Па, да ли видите Ви тог човека који је упуцан?

Оптужени Јоја Плавањац: Па, видим да лежи човек.

Председник већа: Видите да лежи?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: И Ви прилазите Вашем оцу, не прилазите њему?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Како је Ваш отац, у ком положају је Ваш отац у односу на његово тело? Да ли је окренут према телу или је окренут на неку другу страну?

Оптужени Јоја Плавањац: Па не могу да се сјетим, мислим како је он тог момента био окренут, да ли је изротирани.

Председник већа: Не сећате се како је био окренут, не сећате се да ли је имао оружје у руци и како је држао то оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Оружје је имао код себе, сад да ли је било о рамену, да ли је било у руци, да ли је било у једној руци, не могу заиста....

Председник већа: Колико је Вама требало времена после пуцња да стигнете до Вашег оца?

Оптужени Јоја Плавањац: Пар секунди.

Председник већа: Пар секунди.

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Добро. И не сећате се где је било оружје?

Оптужени Јоја Плавањац: Код њега је било, то сигурно тврдим, значи нико му није одузео оружје.

Председник већа: Па зашто нисте пришли да видите да ли је тај човек можда рањен? Да ли Вам је то пало на памет да урадите?

Оптужени Јоја Плавањац: Није пало, како да ми падне на памет, толико ситуација, толико лошег испред, шта сам сахранио мајку, шта се десило ово, шта оно, нисам очекивао тако нешто, да сам очекивао тако нешто да би се десило не би ни у лудилу кренуо са њим, значи ни у лудилу.

Председник већа: Добро. Ви даље наводите: "Ја питам њега да ли си нормалан, шта уради, у кога си пуцао, ко је тај човек, да ли је стражар, да ли је Србин, да ли је Муслиман". Зашто га питате да ли је стражар?

Оптужени Јоја Плавањац: Па ја сам претпоставио да можда има и стражар још са Наранчићем, јер не знам ја унутра ко све има. Како да ја знам, ја први пут улазим.

Председник већа: "Ко је, са којим разлогом, шта уради. Он ћути не проговара. Тог тренутка свеска како је била стражара он се мени поново обраћа и каже, ја се извињавам", дословце, да ли могу да кажем", и кажете да је он опсовао: "ево видиш да је одведен, био је ту, није у мојој смени. Док он то мени говори чује се пуцањ, поново пуцњава". Дакле, из овога произилази да се Ви нисте враћали у ову просторију да поново гледате документацију него док сте ту...

Оптужени Јоја Плавањац: Вратили смо се у просторију.

Председник већа: А зашто сте тако рекли? Да ли сте овако рекли или је ово погрешно унето?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја знам да сам рекао тако и овако је било како сам вам....

Председник већа: Ево ја Вам читам записник, дакле Ви сте овај записник потписали без примедби, слушали сте диктирање.

Оптужени Јоја Плавањац: Нисам слушао диктирање, али потписао јесам сигурно.

Председник већа: Слушали сте питање, шта Вас пита судија и шта Ви одговарате. Јесте ли тада рекли тако код судије? "Док он мени то говори поново се чује пуцњава". Дакле из овога произилази да сте Ви након пуцњаве Ви и Наранчић изашли пар метара дошли до Вашег оца, питали га све то, да је Наранчић у руци држао свеску и да у том моменту док Наранчић Вама говори, док Вас псује, да Ваш отац поново пуца.

Оптужени Јоја Плавањац: Мислим да ту нешто није добро одрађено или у куцању или...

Председник већа: Или у чему?

Оптужени Јоја Плавањац: Ми смо тада се вратили овамо ка овој просторији, чује се пуцњава и он тад баца свеску и мени каже да идем, и обраћа се поново: "Јоја шта уради".

Председник већа: Само моменат. Ви даље кажете: "Док он мени то говори чуо се пуцањ. Ми са тог места, значи окамењени трчимо да видимо четири, пет метара на друга врата широм отворена. Тог тренутка је мој отац на тим вратима истим на којима се налазио сусрећемо, узео га стражар, тресе...". Која сад врата? Ви кажете фискултурна сала? Видите тело, сад кажете поново га затичете на неким вратима.

Оптужени Јоја Плавањац: Па да. Фискултурна сала је ту, ова просторија друга је била ту, а ми смо били ту, значи вјероватно, ја Вама не могу ни нацртати...

Председник већа: Само моменат. Дакле, Ви сте сада рекли на претресу након што сте му пришли након првог пуцња односно убиства овог лица, Ви се враћате у просторију, поново гледате ту документацију и тада Ваш отац поново врши убиство?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је.

Председник већа: А овде у овом исказу Ви тврдите да се Ви нисте померали, да сте, нејасно је шта сте хтели овде да кажете, зато Вас ја питам да то појасните.

Оптужени Јоја Плавањац: Сигурно нисам изјавио да се нисмо помјерали, сигурно. Значи сигурно смо се померили.

Председник већа: Ви кажете док стојите ту да Наранчић држи у руци свеску и док он Вама то говори поново се чује пуцњава и трчите до неких врата.

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Шта јесте? Је л` било као што сте рекли сада на претресу или као што сте говорили у истрази? Шта је тачно од ова Ваша два исказа?

Оптужени Јоја Плавањац: Тачно је то да смо дошли код њега кад је убио овога човјека. Тачно је да га је Наранчић дрмао, тресао: шта уради човјече. Тачно је да га ја питам: "Шта уради, у кога си пуцао?". Тачно је све то, значи то је тачно, то не може нико да побије. Тачно је тог момента да смо ми кренули овамо ка овој просторији, он остаје значи ту гдје и остаје.

Председник већа: Само једно питање. То је Ваш отац који је у шоку, који је непосредно пре тога убио човека, зашто га у таквом стању остављате да бисте гледали папире?

Оптужени Јоја Плавањац: Па знате шта, ја нисам знао да ли ико други постоји ту.

Председник већа: Он је могао после тога и у себе да пуца, да ли Вам је то пало на памет?

Оптужени Јоја Плавањац: Али ја нисам знао да постоји неко ту, дајте ви мене разумите, ја не знам ко постоји у другој свлачионици.

Председник већа: Али кажете било је више лица међу којима и [REDACTED] кога је Ваш отац познавао.

Оптужени Јоја Плавањац: Не, не, то је било у првој просторији, то је било у првој просторији.

Председник већа: Колико је та прва просторија одвојена од ове друге?

Оптужени Јоја Плавањац: Па не знам, претпостављам Наранчић тачно да зна да објасни, јер не могу ја о тим стварима за које не могу да гарантујем колико је удаљено шта од чега. Прва просторија овако, сала је овако, та трећа просторија је овако. А ми се налазим о овдје, значи....

Председник већа: Ви сте у близини треће просторије, како Ви кажете?

Оптужени Јоја Плавањац: Па нисмо. Отприлике на неком централном дијелу.

Председник већа: На централном сте делу. Колико сте удаљени од прве просторије у којој се налазе затвореници, да ли можете да процените и колико од друге просторије у којој се налазе затвореници?

Оптужени Јоја Плавањац: Па од прве, колико хол може да буде 6-7 метара можда, а од друге смо мало више удаљени, 5,6,7,8.

Председник већа: Да ли сте Ви једном момента чули повишени тон између Вашег оца и Сејдића?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Не, добро. У таквој ситуацији кад није било повишеног тона, кад није било расправе међу њима, он убија човека. Зашто га остављате кад знате да има ту и других лица?

Оптужени Јоја Плавањац: Па он није остављен, он није остављен код тих других лица. Јер та друга лица се налазе овдје у првој просторији, а сала физкултурна се налази као иза Ваших леђа.

Председник већа: Али остаје човек са оружјем у руци који је непосредно пре тога убио човека?

Оптужени Јоја Плавањац: Па знате како, ја да сам знао да би то урадио нити би ја дао њему да улази са оружјем нити бих ја носио. Значи то су непредвидиве ствари.

Председник већа: Да ли је Наранчић пришао да види да ли је то лице живо?

Оптужени Јоја Плавањац: Наранчић је стајао поред мене и поред мог оца.

Председник већа: И није ни проверио да ли тај човек, да ли даје знаке живота?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам, касније кад смо ми отишли да ли је провјеравао, није ли, то не могу да тврдим, али у то време били ту сва тројица.

Председник већа: Да ли је Наранчић имао неко средство комуникације код себе?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам.

Председник већа: Не знате? Телефон да ли је био ту, на том месту, да ли су радили телефони, да ли је било телефонских веза?

Оптужени Јоја Плавањац: Фиксни, мобилни, мобилних није било тада.

Председник већа: А фиксни?

Оптужени Јоја Плавањац: Фиксних не вјерујем да је било и тада, и ако је било струје није било, значи није било сигурно комуникације никакве. А да ли је имао радио станицу РУП 12, ја то не могу да тврдим, јер не знам, не знам.

Председник већа: Добро. Након што сте поново гледали те папире, колико сте, какви су то папире које сте гледали? Шта сте то видели?

Оптужени Јоја Плавањац: Па ту има дневник рада који се води кад је ко доведен, региструје се име и презиме, годиште, општина са које је, да ли је имао наоружање.

Председник већа: И добро, да ли сте Ви успели након што сте се вратили тада када сте се вратили да утврдите да ли у тим папирима постоји податак о премештају [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесам, видио да је пребачен за Бања Луку.

Председник већа: Добро. Када сте то утврдили?

Оптужени Јоја Плавањац: Па то сам утврдио када смо се вратили после првог тог убиства, кад смо се вратили у просторију и кад се то убиство чуло, тачно сам видио...

Председник већа: Па јесте ли изашли да кажете оцу тачно, није овде, ајмо идемо.

Оптужени Јоја Плавањац: Како да изађемо кад то се десило муњевитом брзином.

Председник већа: Муњевитом брзином. Добро. Да ли сте се изјаснили или је то мени промакло, можете ли сада прецизно да се изјасните колико је прошло времена од првог пуцња када је убијен [REDACTED] до другог пуцња када су убијени остали?

Оптужени Јоја Плавањац: Само то друго убиство, то друго убиство значи није трајало више од минут, а колико је сад трајало кад смо ми од њега отишли овамо, па колико се он задржао док је он, да ли је тражио....

Председник већа: Између првог убиства и другог колико је протекло времена, да ли можете да се изјасните?

Оптужени Јоја Плавањац: Послије првог убиства до почетка друге пуцњаве, па вјероватно који минут, који минут.

Председник већа: Неколико мунита, да ли можемо тако да формулишемо?

Оптужени Јоја Плавањац: Може.

Председник већа: Неколико минута, добро. Кажите ми какво је наоружање имао Ваш отац? Аутоматску, полуаутоматску пушку?

Оптужени Јоја Плавањац: Ја се не могу сјетити да ли је имао аутоматску, да ли је имао полуаутоматску. Ја сам имао аутоматску.

Председник већа: Ви сте имали аутоматску. Наранчић какво је оружје имао ту на располагању?

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам, не знам сигурно.

Председник већа: Ви сте се изјашњавали у истрази нешто о томе.

Оптужени Јоја Плавањац: Не знам.

Председник већа: Не знате?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Да ли је једног момента Наранчић покушао да узме неко оружје и спречи ово?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Не?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Након овог другог пуцања када је Ваш отац лишио живота и ова остала лица, да ли сте одмах кренули?

Оптужени Јоја Плавањац: Кад смо га изгурали вани из хола, значи изишли на излазна врата, сјели смо у ауто и отишли, да.

Председник већа: Дакле, након што је он поубијао ове људе, Ви сте тада почели да га гурате?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: И Ви и Наранчић?

Оптужени Јоја Плавањац: Јесте.

Председник већа: Добро. Само ми реците, та лица која је он убио они су били у просторији закључани, је ли тако?

Оптужени Јоја Плавањац: Па ја претпостављам да јесу, јер ја до тих људи нисам долазио.

Председник већа: Каква су била та врата?

Оптужени Јоја Плавањац: Дрвена врата, обична.

Председник већа: А како је Ваш отац могао да види да их убије кроз дрвена врата?

Оптужени Јоја Плавањац: Вјероватно да је он откључао, да је кључ био са унутрашње стране овамо до стражара, до хола. Значи сад кључеви сви ако је стражар тамо у ходнику би били тамо, а овамо ако смо ми затворени

Председник већа: Је л` коментарисао нешто Наранчић? Је л` га питао како си ушао у ту просторију?

Оптужени Јоја Плавањац: Па не сјећам се, вероватно да је коментарисао, вјероватно, али овај значи он је могао сам да откључа та врата. Кома би пало на памет да узме та кључеве и стави себи у џеп као стражару, не знајући да ће неко да наиђе.

Председник већа: Добро. Да ли имате сазнања да је Наранчић давао неку изјаву после тога шта се десило? Претпостављам да је морао да војним, полицијским органима да изјаву шта се десило?

Оптужени Јоја Плавањац: Немам, немам никакво сазнање, ја са Наранчићем никакав контакт нисам имао значи до 2011. , значи кад сам ја добио ту, кад сам био код господина Дилпарића, значи кад сам ја дао своју прву изјаву. Нисам ни знао ни гдје, у Бања Луци да ли је, у Србији, нисам знао.

Председник већа: Никада нисте имали никакав контакт?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Добро. Ви сте рекли тада када сте испитани у истрази: "Негде око половине пута каже он мени", говорите о Вашем оцу: "нисте ви то урадили, то сам ја урадио и ви нема шта да бринете о томе". Зашто би Наранчић бринуо? Зашто Ваш отац каже: ните ви то урадили?

Оптужени Јоја Плавањац: Па вјероватно зато што смо нас двојица се ту налазила док смо га и гурали вани, изгуравали испред школе и све из хола, вјероватно из тог разлога.

Председник већа: Из тог разлога?

Оптужени Јоја Плавањац: Да.

Председник већа: Добро. Ако је рекао: немате ви шта да бринете, зашто није отишао и испричао шта се десило?

Оптужени Јоја Плавањац: Ко?

Председник већа: Ваш отац? И зашто је од сутрадан заћутао до краја свог живота?

Оптужени Јоја Плавањац: Па ћутао је сигурно до краја живота.

Председник већа: Када сте рекли да је Ваш отац преминуо?

Оптужени Јоја Плавањац: Мислим 29. октобра, а да ли је 30. или 31. октобра 1999. године сахрањен, за Светог Луку је сахрањен, да ли је Свети Лука 31.

Председник већа: И од 1992. до 1999. године више никада није проговорио о овом догађају?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Ни пред Вама ни пред било ким, нити је где пријавио да је он то извршио да би спасао свога сина?

Оптужени Јоја Плавањац: Не.

Председник већа: Добро. Да ли бранилац саоптуженог Јасминка Кузовић има питања?

Адвокат Јасминка Кузовић: Судија, имам два питања.

Председник већа: Изволите.

Адвокат Јасминка Кузовић: Питала бих Вас с обзиром на функцију коју сте имали и чин мајора да ли сте Ви били надређени у односу на окривљеног Наранчића, обзиром на његову функцију и положај?

Оптужени Јоја Плавањац: Није чин мајора, него капетан. А тамо се води као капетан прве класе, небитно је значи, капетан, капетан прве класе, мајор. Ја јесам значи после интервентног батаљона као заменик прешао у команду бригаде и био сам директно надређен значи војној полицији и команди веза.

Адвокат Јасминка Кузовић: То значи да сте били надређени и да ли може да се закључи тако?

Оптужени Јоја Плавањац: Тако је, тако је.

Адвокат Јасминка Кузовић: Још једно питање. Да ли сте Ви пре него што сте дошли у затвор са Вашим покојним оцем знали да је тог дана окривљени Наранчић сам у затвору?

Оптужени Јоја Плавањац: Не, нисам знао распоред, нисам знао колико има људи у војној полицији, командир чете војне полиције је постојао, и постојала су два вода у војној полицији. Сваки вод је имао командира вода, па онда командири одељења. Значи апсолутно нисам знао, циљани одлазак није био него да ли ћемо ми наћи мене тамо или не знам кога неко други да је долазио, нисмо уопште знали ко је на дужности.

Адвокат Јасминка Кузовић: Немам више питања, хвала.

Председник већа: Добро. Да ли неко има додатних питања? Немате.

Другооптужени постављаће питања уколико има након што изнесе своју одбрану.

Ја бих сада уколико сте сагласни одредила паузу. 11 и 55 је, да одредимо паузу у трајању од пола сата и наставићемо у 12 и 30.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Ради одмора одређује се пауза у трајању од 30 минута, наставак претреса се одређује у 11 и 30.

По истеку паузе у 12 и 41 наставља се главни претрес.

ИЗНОШЕЊЕ ОДБРАНЕ ОПТУЖЕНОГ НАРАНЧИЋ ЗДРАВКА

Изволите Наранчићу. Наранчићу можете се изјаснити о свим околностима које вас терете, можете да изнесете све чињенице које су у Вашу корист. Позивам Вас да изнесете Вашу одбрану.

Оптужени Здравко Наранчић: Сукоби у Босни и Херцеговини, мислим на територији Босанске Крупе почињу од 21. априла 1992. године. Ја сам активни учесник, чини ми се од првог дана, до 16. септембра 1995. када сам све то напустио и дошао овде у Србију. Хоћу најпре да поразговарамо о дејствима у Босанској Крупи, гдје је град ослобођен 23. априла 1992. године, односно пола града. По сред града тече ријека Уна, тако да су на једној половини биле српске снаге, а на другој муслиманске снаге. И у тим дејствима је било заробљених војника и чак и неких цивила који су остали у граду па су заробљени и онда је то бригада, 11.Крупска лака основала тај импровизовани затвор у школи "Петак Кочић".

Председник већа: Само јасније. Ко је основао тај затвор?

Оптужени Здравко Наранчић: Па команда бригаде, вјероватно. Нема ко други. И то је био импровизовани затвор гдје су затварани заробљени војници и понеки тако цивил, и српски војници ту затварани на казне затвора 5,10,15 можда и 20 дана, због недисциплине и разно разних других ствари, а који су вршили убиства и тако они су краће задржавани и онда су слати у Бања Луку даље у затвор. И тако да је ту било можда 20-30, некад и 50 затворених, који су ишли у размену већином. То је одлазило у размену за наше војнике и цивиле. А био је горе један прихватни центар у селу Јасеница, једно можда двадесетак километара од града Босанске Крупе где су били цивили смјештени, тако можда дан, два, три па су слати на територију муслиманске федерације. И ја сам био припадник војне полиције која је обезбеђивала тај затвор. Ту су обезбеђивали и цивилни полицајци и ми, по смјенама по 15 дана отприлике, 7, 15. У тој школи су биле те просторије, била је једна физкултурна сала, то је ван школе, ван објекта школе. И биле су три или четири просторије као свлачионице, имала су врата ова пуна као на собама и тако. Није било струје, није било воде, вода је ношена доље из града, није било средстава комуникације везе, издвојена је била из града можда једно 300 метара отприлике ван града. Обично су била по два стражара и тако, али сад се десило када сам ја био у овоме случају да сам остао само ја. Зашто тај стражар није дошао, ја не знам, је ли каснио или је негде отишао, појма ти немам. Тако се предвече око 6-7 сати отприлике, неко закуца на врата, ја сам отворио, ко је шта је, Јоја Плавањац је био на вратима којег сам познавао од раније, из виђења и његов отац [REDACTED] са њим. Претпоставио сам да је он јер су јако слични. Јоја је био мени у суштини надређени, имао је чин капетана и могао је да ми нареди у неким ситуацијама да извршим неку команду, да отворим, и тако. Ја сам врата отворио, они су ушли. Чуо сам прије на два, три дана отприлике да им је убијена мајка односно жена. То је било почетком августа '92. године. Ето, он ми је рекао да је то било 03. августа.

Председник већа: 03. августа су они дошли.

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да, они су дошли, да, вјероватно прије два, три дана је убијена та њихова мајка односно жена. Они су дошли са намјером да траже и да га питају шта како тога [REDACTED] [REDACTED], нарочито [REDACTED], његов отац, је инсистирао на томе где је тај човјек што је убио његову жену. Кад су они ушли ту мени се учинило да је тај Лазо био под дејством алкохола. Он је питао гдје човјек, рекох отишао је за Бања Луку, одвезли су га или то јутро или претходни дан, не знам ни ја тачно, овај, има у књигама, у књиги дежурства гдје се писало шта се радило. С тим да он вјероватно мени није вјеровао, јер је он мислио да је он ту негде сакривен у тим просторијама. Ја сам на његово инсистирање покушао да отворим једну просторију да докажем да тај човјек није ту да је одведен и та физкултурна сала: ево видиш да нема. А тај је био [REDACTED] у тој физкултурној сали.

Председник већа: Само морам да Вам укажем да бисте се прецизније изјашњавали кажете: он је тражио да му отворим. Ко он, Јоја или његов отац?

Оптужени Здравко Наранчић: [REDACTED], [REDACTED].

Председник већа: [REDACTED] тражи да отворите.

Оптужени Здравко Наранчић: [REDACTED] је тражио да отворим просторију да види је ли ту сакривен тај [REDACTED] [REDACTED]

Председник већа: Коју је просторију тражио да отворите, одређену или било коју?

Оптужени Здравко Наранчић: Он није знао кад је дошао гдје се ко налази и шта се ту налази. Та прва с десне стране, каже: отвори да видим је л` ту. Ја сам отворио.

Председник већа: Дакле, он је показао коју просторију?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да: "Отвори да видим је л` ту". Ја сам отворио ту просторију, ту није било тога као што га није ни било, тога [REDACTED] [REDACTED] и они су дошли њега да траже. Е сада он је ту угледао тога [REDACTED] [REDACTED], он је њега вјероватно знао, они су из истог села, мислим исто село само један засеок, један муслимански, један српски. Е сад каже: "Дај изведи [REDACTED] да нешто са њим попричам". Шта је имао причати, шта није, ја појма ти немам. Е добро, он је њега извео, односно ја сам га извео овамо у ходник, он је са њим отишао у другу фискултурну салу право од те просторије, ја сам га извео, то је ходник све. Ја сам врата закључао. Ја кажем: "Јоја ајде овамо да видимо", и он је инсистирао да видимо у књиги дежурства да је одведен тају Бања Луку у затвор, [REDACTED] [REDACTED]. У том док смо ми то листали, ја ту кад сам ушао у ту просторију, ту малу канцеларију, зачуло се ја мислим два пуцња, а они су ушли наоружани, то да напоменем. Ја их нисам разоружао, нисам сматрао ни за потребно нити сам се надао да ће се било шта десити. Шта како, што су дошли и нисам их разоружао. Ја сам имао пиштољ при себи, нисам се надао шта ће се десити.

Председник већа: Шта сте Ви имали од наоружања?

Оптужени Здравко Наранчић: Имао сам пиштољ, имао сам и пушку у канцеларији, али нисам је са собом носио.

Председник већа: А са собом сте носили пиштољ?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, пиштољ сам имао. И пошто сам овамо са њим ушао у канцеларију да покажем ту књигу дежурства зачула су се два пуцња. Ја сам могао да претпоставим отприлике да је [REDACTED] пуцао у тога [REDACTED]. Шта, како, рекох: шта се дешава људи, шта је ово, шта би. Онај отуда излази избезумљен, [REDACTED].

Председник већа: Где излази?

Оптужени Здравко Наранчић: Излази из те фискултурне сале.

Председник већа: А Ви стојите где?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја стојим у ходнику. Шта би, шта се дешава, ја сам се нашао у шоку и нисам могао да се снађем. То је просторија затворена, прасак је то, пуцањ, шта ће учинити, хоће ли пуцати на мене, хоће ли пуцати на остале затворенике, шта се може све десити. Ја поново се вражам, ја и Јоја у канцеларију: "Јоја

да ти кажем ево видиш да га нема", у том ■■■ пролази и откључава ту просторију и пуца у те људе, појединачно можда је испалио 10-12 метака, шта ја знам отприлике. Ту су се вјероватно чули неки јауци приликом те паљбе. То се све дешава за неко кратко време, отприлике можда минут, два, не знам ни ја. Е, ја излазим у ходник: "Шта уради, шта урадите". Можда ја, нисам се сјетио ■■■ како је тада име, али сам га знао из виђења, и Јоју сам знао. "Јоја шта уради, шта урадите", кад сам ја загаламио. Они су у том тренутку изашли или сам их ја изгурао, не знам тачно и напоље. Они су изашли напоље, сјели у возило и отишли, испред те школе било је возило паркирано. И ја се враћам унутра погледам у ту фискултурну салу, тог ко лежи претпостављао сам да је мртав, није давао никакве знаке живота. То сам завирио у ту просторију, вратио сам се овамо кроз тај ходник да видим шта је са овим затвореницима што је пуцао у њих и ту је било много крви, можда је неко, неке знакове давао, да је мрднуо са нечим, руком или прстом, али углавном ништа се више није чуло. И једна је ту просторија била између мене и те канцеларије, исто су ту били затвореници, ја нисам ту просторију ни откључавао ни говорио да ту ико има, да постоји, мислим нисам се надао шта како. У том они одлазе са возилом отале, ја закључавам просторије и идем по помоћ доље у команду војне полиције. Тамо долазим, јављам свом командиру шта се десило. Ја, он и један полицајац долазим горе. Кад смо дошли све је већ било готово. Људи су били мртви, ништа се више чуло није. Е у том долазе други полицајци, после шта како и они ту кад су дошли ја сам предао дужност, отишао отален, нисам више ту долазио. После сам чуо да су ти људи одвежени негдје, ето после се испоставило да су горе нађени у тој пећини према Лушци Паланци, ексхумирани су отуда. Ја те људе нисам познавао. Они су дошли са друге општине, заробљени су као војници на нашој територији. Тако, не знам више шта да кажем. Нисам спречио, нисам се надао, не знам шта да кажем, збунио сам се, препао сам се, ето.

Председник већа: Имате ли још нешто да изнесете у Вашу одбрану?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам, можда имам, ја сам дао изјаву, не могу да се сјетим редоследа вјероватно.

Председник већа:

Салушање оптуженог Наранчић Здравка у смислу одредбе члана 398 ЗКП-а

Позивам браниоца оптуженог адвоката Јасминку Кузовић уколико има питања.

Адвокат Јасминка Кузовић: Адвокат Јасминка Кузовић. Прво питање: да ли сте уопште Ви могли да разоружате окривљеног Плавањац Јоју обзиром на чин и функцију коју је имао?

Оптужени Здравко Наранчић: Па нисам могао, ако је он био мени надређени старешина, ја њега нисам могао да разоружам, а био сам и сам.

Адвокат Јасминка Кузовић: Да ли сте могли да позовете помоћ?

Председник већа: Само моменат. Кажете био Вам је надређени старешина. Где је био распоређен Јоја Плавањац?

Оптужени Здравко Наранчић: Па он је горе био у команди, сад шта како, каже да је био у Трећем батаљону, ја то нисам знао. Али је био у команди и био је старешина.

Председник већа: Старешина у команди. Ви сте сматрали ко год је у команди да је Вама надређени?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, могао је, могао је да ми нареди, ја сам био обични војник.

Председник већа: Могао је да Вам нареди, добро.

Адвокат Јасминка Кузовић: Да ли сте могли да позовете помоћ?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам могао да позовем помоћ нити да оставим затвор зато што нисам имао никаквих средстава комуникације ни везе, ни телефона, ни струје ту није било, ништа није било, а није било другог стражара.

Председник већа: Реците ми ко је тражио да отворите улазна врата, Јоја или његов отац?

Оптужени Здравко Наранчић: ■■■, ■■■

Председник већа: Па да ли је ■■■ могао да Вам нареди? Да ли Вам је он био надређени?

Оптужени Здравко Наранчић: Па није он био надређени, али овај је био са њим. То се подразумевало.

Председник већа: Да ли сте Ви то сматрали као наредбу надређеног то што је рекао његов отац ■■■?

Оптужени Здравко Наранчић: Па сматрао сам.

Председник већа: Али он Вама није надређени. Да ли је ■■■ био у команди? Да ли је био војно ангажован?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам је л` био војно ангажован, није био у команди, није, није био. Је л` био војно ангажован није ли ја не знам.

Председник већа: Не знате да ли је био војно агажован?

Оптужени Здравко Наранчић: Јоја је био са њим.

Председник већа: Добро.

Адвокат Јасминка Кузовић: Да ли је тај затвор, каква су била врата у оквиру тог затвора? Да ли су биле решетке?

Оптужени Здравко Наранчић: Нису биле решетке, била су пуна врата, као од собе, без стакала, без ишта.

Председник већа: Дрвена врата?

Оптужени Здравко Наранчић: Дрвена врата, обична дрвена врата.

Адвокат Јасминка Кузовић: Да ли су ти затвореници могли онда да виде нешто или да чују?

Оптужени Здравко Наранчић: Нису могли да виде они ништа. Једино су могли да чују ако је, ако сам ја повисио тон, када сам рекао, „Шта уради, шта урадите“ или „излазите напоље“, или ово, или оно, то су могли да чују, али овако, нису могли ни да виде, ни да чују. Чули су пучње, подразумева се.

Адвокат Јасминка Кузовић: Да ли сте Ви нешто викали, шта сте говорили?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, викао сам, „шта урадите, шта уради Јоја“, пошто сам њему знао име и њему сам се и обраћао, „шта уради, шта урадите, излазите напоље“. Можда сам и псовао, не знам ни ја шта је било све.

Адвокат Јасминка Кузовић: Да ли можете да опишете како је изгледао ██████████ када је то учинио?

Оптужени Здравко Наранчић: Ама, ██████████ је био сав избезумљен човек, како да кажем, разјарен, избезумљен, разјарен и наоружан и свашта је ту било.

Адвокат Јасминка Кузовић: Да ли је то био разлог што нисте смели да приђете?

Оптужени Здравко Наранчић: Јесте, јесте, сигурно. Ко зна шта би било да сам покушао да га разоружам, ко зна шта би било. Можда би убио мене, можда би убио све остале затворенике, не знам.

Адвокат Јасминка Кузовић: Да ли то значи да Ви нисте смели да му приђете?

Председник већа: Браниоче, ово није унакрсно испитивање, молим Вас, мало и ово претходно питање и ово сада.

Адвокат Јасминка Кузовић: Добро.

Председник већа: Пустила сам претходно, није било трагично, али ово већ јесте.

Адвокат Јасминка Кузовић: Добро. Да ли сте Ви одмах после тог догађаја, отишли да потражите у команду Вашу?

Оптужени Здравко Наранчић: Јесам, одмах, одмах, можда после минут.

Адвокат Јасминка Кузовић: После минут?

Оптужени Здравко Наранчић: Док су они отишли са возилом, ја сам отишао по помоћ.

Адвокат Јасминка Кузовић: Добро.

Оптужени Здравко Наранчић: Јесам.

Адвокат Јасминка Кузовић: Немам више питања.

Председник већа: Немате других питања? Да ли тужилац има питања?

Заменик тужиоца за ратне злочине: Хвала, поштовани суде. Заменик тужиоца Бруно Векарић. Кажите ми, која сте задужења имали као стражар, да ли можете да опишете нешто из Вашег Правилника о раду?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, није ту било неког Правилника, то је био импровизовани затвор. Па, ми смо ту њих чували у томе привременом затвору, притвору, како да кажем, до размена, до нечега, шта ја знам, пуштао сам да иду у WC, да се хране, излазили су у град, чистили су град, пресвлачили су се по кућама ако је било неке старе гардеробе и тако.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Кажите ми, да ли је задатак стражара да спречи да непозната, поготову алкохолисана лица, уђу у затвор?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, задатак јесте да спречи, али ја нисам...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Значи нисте извршили Ваш задатак?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, нисам одмах ја то ни видео да је овај у припитом стању. А пошто сам овога познавао, има чин капетана и знао сам да траже Србина, нема сумње никакве ништа. Значи, није ту човек, они ће погледати, је ли ту, није ли ту и отићи.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли сте га питали, по ком овлашћењу тражи Србина, какве везе има што тражи Србина, шта је ту?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, нисам то питао.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Каква је разлика ако тражи Муслимана или тражи Србина? Је ли има неке разлике, мислим у односу на Ваш посао?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, нема разлике никакве, шта ја знам.

Председник већа: Само моменат. Пошто сте се већ изјаснили на ту околност, да сте Ви ту поступали на основу закона, на основу које одредбе сте Ви, на основу које одлуке сте Ви распоређени ту за стражара? Да ли сте добили неку одлуку?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисмо, нисмо, нисмо.

Председник већа: Како сте ту дошли да стражарите?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, то је било можда педесетак, сто људи, шта ја знам и саопштено је, ви ћете бити војни полицајац.

Председник већа: Ко Вам је то саопштио?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, било је ту више тих команданата, неки [REDACTED] [REDACTED] и тако ти.

Председник већа: Дакле, командант [REDACTED] [REDACTED] је рекао, твој задатак, твој распоред војни је да будеш стражар у тој и тој школи?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да.

Председник већа: Кажете, на основу закона сте поступали. Ког закона? На основу ког Правилника, да ли сте имали неки Правилник о вашем поступању, да ли сте имали неку наредбу команде, како треба да поступате са притвореницима, са тим затвореним лицима, које су Ваше обавезе, које Вам је радно време? Да ли сте имали уопште неки Правилник по коме поступате?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисмо, госпођо судија, ми никакав Правилник имали.

Председник већа: Па, како сте знали шта треба ту да радите? Јел Вам неко ту рекао?

Оптужени Здравко Наранчић: Па.

Председник већа: Јесте прочитали неку одлуку или Вас је неко позвао и то Вам саопштио?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, нисмо ми ништа ни читали, ништа учили нисмо, нама је тако рекло.

Председник већа: Распоређен си ту и ту сутра?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, да, па да, од сутра ту и ту, стражариш десет, петнаест дана, идеш поново на полагај.

Председник већа: Добро, да ли су Вам рекли, у случају да се неко побуни, да неко покуша да бежи, шта треба Ви да радите, да ли сте имали неке било какве смернице?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, није то нико говорио, то се није ни дешавало да је неко бежао и да се бунио, то не знам. Нисмо, нисмо имали.

Председник већа: Да ли сте знали шта треба да радите, уколико неко војно лице дође и тражи да му предате неког затвореника? Шта сте требали да радите у тим ситуацијама?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, не знам да смо смели да га предамо, али могли смо да, ваљда пустимо у просторију.

Председник већа: Добро, а зашто кажете, не знам да ли смо смели да га предамо?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, нисмо смели, нисмо предавали никада никог.

Председник већа: На основу чега знате да нисте смели?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, знамо тако, да не смеш, мораш да чуваш ту. Како сада предати неког човека некоме.

Председник већа: Добро, дође неко и каже, дође неко војно лице из команде или било који старешина и каже, предајте ми то и то лице. Шта сте били дужни у том случају да урадите? Ево, када сте послали овог, који је отишао за Бања Луку [REDACTED], када сте га послали у Бања Луку, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Да.

Председник већа: Јесте то негде, кажете да сте то евидентирали. Како сте га предали, ко га је одвео?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, одвела га је војна полиција ту из бригаде, вероватно, по наређењу команданта бригаде.

Председник већа: Ви нисте били ту када је он одведен?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам, нисам био.

Председник већа: Добро. Да ли сте били присутни некада када је неко лице, кажете, они који су вршили убиства, они су били ту кратко и онда су их пребацивали. Да ли сте били некада присутни када је неко одведен и како се одвијала та процедура одвођења?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, био сам присутан. Они дођу са возилом по њега.

Председник већа: Ко они?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, војна полиција.

Председник већа: Дакле, увек је војна полиција долазила да преузима та лица?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, дође војна полиција са возилом, каже мени, ево имамо папир, прочитај, тај и тај човек треба да иде у Бања Луку, даље на ислеђивање у затвор, не знам ни ја.

Председник већа: Добро, да ли они Вама остављају тај папир или Вам само дају на увид?

Оптужени Здравко Наранчић: Не оставља ништа, само ти да на увид, не оставља ништа и онда ми пишемо у књигу дежурства.

Председник већа: А ко издаје тај, какав је тај папир?

Оптужени Здравко Наранчић: Обични папир.

Председник већа: Ко пише, шта пише на том папиру, ко потписује?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, вероватно комадант бригаде.

Председник већа: Дакле, они Вама донесу наредбу команданта, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да.

Председник већа: И Ви ту наредбу, да ли уписујете негде, да је по тој наредби лице одведено?

Оптужени Здравко Наранчић: Не пише по наредби, само пише, дан, датум и сат када је тај човек одведен.

Председник већа: Да ли пише ко га је преузео и ко га је одвео?

Оптужени Здравко Наранчић: Не пише, не пише ништа, то нисмо писали, само тај дан да је отишао, одведен и готово.

Председник већа: Само напишете, одведен је, не од кога?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, да, одведен у Бања Луку, име и презиме.

Председник већа: Одведен у Бања Луку?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, да.

Председник већа: Добро, дакле, углавном је војна полиција вршила тај посао?

Оптужени Здравко Наранчић: Углавном, цивилна полиција је ту учествовала, али мање, војна полиција већином.

Председник већа: Дакле, војна полиција је била задужена за сва дешавања што се тиче затвора, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да, већином, већином.

Председник већа: Добро. Изволите даље, тужиоче.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Кажите ми, ко се налазио у затвору том 03. августа 1992. године, да ли се сећате, ко се налазио у тој школи, дакле, у просторијама? Колико је било просторија?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, било је можда пет просторија. У три просторије су били Муслимани. Можда сам ја знао двојицу, тројицу, ту који су са општине наше, а оне друге нисам познавао, нисам познавао те људе. То су мени непознати људи били.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли је била нека посебна нека обележја од неких тих који су доведени, је ли била нека посебна група или нешто тако?

Оптужени Здравко Наранчић: То не знам. Па, чуо сам за ту групу „Јокс“, за те људе што су заробљени, на нашој територији, као нека диверзантска група која се пребацивала. Они су заробљени као војници, под оружјем су заробљени.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Па, коликих су они били година?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, били су пунолетни, вероватно, нису били млади људи.

Председник већа: Кажете пунолетни. Да ли се радило о млађим људима?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, млађи су људи вероватно били, тако.

Председник већа: Зашто вероватно?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, 22, 23, 25 година, отприлике.

Председник већа: Тих година?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, нису били људи старији, 50, 60 година.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли су, дакле, [REDACTED] и Јоја рекли зашто хоће да уђу? Већ сте рекли делимично сте се о томе изјаснили, само желим нешто да прецизирам.

Оптужени Здравко Наранчић: Лазо је дошао и рекао.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Кажете, Србина је тражио. Када сте Ви то сазнали, да сте знали да је Србина тражио?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, [REDACTED] је рекао, тражим [REDACTED] [REDACTED].

Заменик тужиоца за ратне злочине: Када?

Оптужени Здравко Наранчић: Тада, када су дошли.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Где, на вратима, где?

Оптужени Здравко Наранчић: На вратима.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Тада је рекао да траже, кога?

Оптужени Здравко Наранчић: [REDACTED] [REDACTED]

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро.

Оптужени Здравко Наранчић: Убицу његове жене, односно Јојине мајке. Рекох, није тај човек ту.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Они нису војна полиција, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Нису, нису.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А да ли је то уобичајено да није војна полиција и да долазе да траже некога да их Ви пустите наоружане?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, дешавало се оно, да су улазили наоружани људи, паравојне формације или неко тражи од затвореника да му каже где су паре или оружје или било шта или можда су се познавали ти из града што су долазили.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А како су изгледали, како је изгледао Јоја и [REDACTED], како су изгледали, како су били обучени?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, били су обучени у маскирне униформе.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Јесу имали нешто на глави?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, мислим да нису имали капе никакве.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли су имали нека обележја, јесу били подшишани, имали бркове?

Оптужени Здравко Наранчић: Били су подшишани, имали су бркове, они су јако слични, и отац и син.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А да ли можете [REDACTED] да опишете мало прецизније? Кажете, био је старији, крупнији. Изјаву цитирам из истражног поступка.

Оптужени Здравко Наранчић: Па тако, па, јесте, јесте, био је старији, овај, био је нижи од Јоје, мало је исто био крупан и јак човек физички, имао је бркове, косу, није био ћелав, није ништа.

Председник већа: Кажете, старији. 1992. године колико је [REDACTED] имао година, колико је могао да има година?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, је ли имао шездесет, можда је имао шездесет.

Председник већа: Добро.

Оптужени Здравко Наранчић: Не могу да проценим тачно.

Председник већа: Изволите наставите даље.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Хвала.

Председник већа: Ја се извињавам.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Не, не, ја само да питам. Да ли је, ко је од Вас тражио да откључате просторије? Рекли сте, чини ми се, [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: [REDACTED], [REDACTED].

Заменик тужиоца за ратне злочине: А судија Вас је већ питала, дакле, [REDACTED] Вам није претпостављени?

Оптужени Здравко Наранчић: Није, није он мени претпостављени. Он је дошао са сином Јојом кога знам да је по чину капетан. „Отвори“, [REDACTED] каже „отвори“ и ја сам отворио.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро. А зашто...?

Оптужени Здравко Наранчић: Ал сам их пустио из тог разлога, што је Јоја мени био надређени и када сам га видео, ја сам пустио да уђу унутра, јер се нисам надао да ће се ишта десити, никакав инцидент. Хајде, доћи ће ту, показаћу им, нема никога, ако треба отворити једну просторију, нема човека, отишао је, довиђења, довиђења, брате.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А ко је извео овога [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам га извео.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Ви сте га извели. И, шта се после тога десило?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја, Лазо каже, „изведи [REDACTED]“ и ја сам га извео, да нешто поприча са њим. Рекох, „у реду, попричај ти, ми идемо овамо у канцеларију“. Ја закључавам, они одлазе у ту фискултурну салу.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Добро. Да ли сам добро разумео, Ви сте га предали наоружаном...?

Оптужени Здравко Наранчић: Он је остао ту, да, у ходнику, да.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Неовлашћеном лицу јер није Ваш претпостављени, дакле [REDACTED] и оставили сте га тако поред алкохолисаног човека, тада сте то већ могли да закључите, претпостављам?

Оптужени Здравко Наранчић: Оставио сам их да попричају. А шта сам могао, нисам се надао, да ће се ишта десити. Хајде, они ће попричати са њим, шта ја знам шта се може десити.

Заменик тужиоца за ратне злочине: За то време се дешава шта? Чујете колико пуцњева, колико сте чули?

Оптужени Здравко Наранчић: Два пуцња.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Два пуцња?

Оптужени Здравко Наранчић: Два пуцња.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Рекли сте да сте кренули ка њему, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам изашао у ходник, он иде отуда из те просторије, [REDACTED] према мени.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли проверавате шта се дешава са човеком који лежи?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам га ни видео. Ја сам њега после видео, када је он...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Чекајте, Ви сте рекли да сте извели Ви [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Јесам.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Па, како га нисте видели?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, видео сам га, како га нисам видео.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Сада сте рекли да га нисте видели?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, нисам га видео...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Извели Ви [REDACTED], отишли сте назад, он убија [REDACTED] и шта се дешава? Како се нисте вратили тамо да видите шта је са неким, да ли је страдао?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, ја сам...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Ви га дужите, то су људи које Ви чувате.

Оптужени Здравко Наранчић: Знам. Ја сам се ту изгубио, ја се нисам надао да ће се ту ишта десити и да ће пуцати он на човека.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Тако изгубљени враћате се да прелиставате. Ја Вас питам, да ли се враћате да прелиставате спискове заједно са Јојом тада?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, хајде рекох да дођеш да видиш да није ту човече божји. И ја сам се изгубио. Шта да, рекох, радим.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Реците ми, како [] улази у другу просторију, како долази до тих људи који су иза дрвених врата, која су била закључана?

Оптужени Здравко Наранчић: Споља је било закључано, а кључ је био у брави. Он откључава и улази и пуца по тим људима. То је једна мала просторија можда три са четири метра, величине.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да, знам, али како је он ушао у њу ако је закључана? Јесте му Ви откључали ту другу просторију?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам, отишао он.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Како?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, кључ је био у брави.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А кључ је био у вратима?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, да, кључеви су били споља у вратима, није кључеве нико ни вадио.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Колико сте ту чули пуцњева?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, најмање...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Рекли сте, десет, дванаест?

Оптужени Здравко Наранчић: Десет, дванаест, сигурно.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А јесте чули после тога нешто?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам, нисам чуо.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Нисте чули крике, јауке?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, приликом пуцања...

Заменик тужиоца за ратне злочине: Дозивање доктора?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам то чуо. Приликом пуцања се вероватно чуло, неки јаук или нешто у том тренутку, јер то је велики прасак, просторије су низак је бој, шта да кажем.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Јесте онда учинили нешто да их разоружате, да их спречите да настављају да праве такав цумбус?

Оптужени Здравко Наранчић: Ништа, када се то десило, када је он вамо изашао из те просторије, где је пуцао, ја сам њега, јесам ли га ухватио за прса, шта, како, излазите напоље, шта урадите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: А да ли сте проверили, извините што Вас прекидам, да ли сте проверили шта се дешава са тим људима?

Оптужени Здравко Наранчић: Јесам, када су они отишли напоље.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Чујете крике, пуцњава, један мртав лежи, то сте то тада констатовали. Како реагујете, имате десет мртвих тамо?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам се вратио када су они изашли напоље. Ја нисам у том тренутку улазио овамо. Ја сам проверио просторију, видео сам шта се ту десило, да су људи побијени.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли је било живих тада, још преживелих?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, није било, не могу да се сетим. Можда је неко мрднуо са прстом или руком или...

Председник већа: Како знате да није било преживелих?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, претпоставио сам.

Председник већа: На основу чега?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, није се мрдао нико, нити је јаукао, нити се шта дешавало, нити је ко одао, нити ишта. Мир, потпуни мир.

Председник већа: Са које удаљености сте то посматрали?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, можда са два, три метра.

Председник већа: Нисте ником прилазили?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам ником пришао.

Председник већа: Добро.

Оптужени Здравко Наранчић: Е онда сам, када су они отишли, ја сам завирио у ту просторију, пошто немам телефона, немам ништа, немам никакве везе, идем да јавим шта се десило. Ја сам погледао исто у ту салу фискултурну, видео сам тога ████████ где лежи. И претпоставио сам да је и он мртав, тамо нисам ни улазио. И онда сам отишао по помоћ. Закључао сам просторије, све и отишао сам по помоћ.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли их је неко „оверавао“?

Оптужени Здравко Наранчић: Ма, није, како „оверавао“.

Председник већа: Опишите нам каква је била пуцњава? Дакле, тај један пуцањ, после колико времена је следећа пуцњава?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, не знам, то је брзо се десило, можда у минут, два.

Председник већа: Дакле, након што је [REDACTED] убијен?

Оптужени Здравко Наранчић: Да.

Председник већа: Када је био тај први пуцањ, да ли је био један пуцањ или више?

Оптужени Здравко Наранчић: Два,

Председник већа: Два?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја мислим да су два, да.

Председник већа: И колико времена пролази да чујете други пуцањ?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, то одмах исто су оба метка. Е, онда је овамо пуцао у ове људе друге у овој просторији.

Председник већа: Добро, после та два пуцња, чујете убијен [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Претпоставио сам.

Председник већа: Добро. После тога, колико је прошло времена па чујете поново пуцањ?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, не знам да је минут, два.

Председник већа: Минут, два?

Оптужени Здравко Наранчић: Не могу да се сетим, и ја сам био у шоку.

Председник већа: Изволите, тужиоче.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли сте након тога звали доктора? Кажете, да је двеста, триста метара удаљеност од града до школе. Да ли сте звали помоћ доктора? Имате једанаест мртвих у Вашем затвору.

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам јавио свом командиру и ту је био још један полицајац.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Не, питам Вас, да ли сте звали помоћ, доктора? Имате мртве, рањене људе?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам ја звао доктора. Ја сам то све свог старешину обавестио. Он је требало да зове доктора.

Заменик тужиоца за ратне злочине: То је било касније. Ја Вас питам у тренутку пуцњаве, дешава се то, ту су мртви људи, повређени, не знате шта се, претпостављам, дешава са њима. Питала Вас је судија, да ли знате да ли су мртви. Ви кажете не знате.

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам претпоставио, када сам погледао, ја сам претпоставио да су мртви. Ја сам одмах отишао код командира свога да му јавим шта се десило.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Када су они отишли или пре тога?

Оптужени Здравко Наранчић: Када су они отишли, док су они отишли, ја сам отишао да јавим, док сам отрчао тих триста метара, да јавим шта се дешава. Е дошао он и још један полицајац и дошло је онда још више полицајаца после и када су они погледали и ја ту када сам шта, како, мртви људи, шта сад, готово. Мене после тога нико није звао на никакву одговорност, нити сам ја шта писао какве изјаве или било шта.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли знате, ко је изнео тела после?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, не знам, не знам, не знам.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Када сте Ви дакле дефинитивно отишли, временски, ако је то било по подне, када, у колико сати?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, можда сам отишао у року од десет, петнаест минута.

Заменик тужиоца за ратне злочине: После догађаја?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, после догађаја.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Када сте пријавили онда овом Вашем претпостављеном?

Оптужени Здравко Наранчић: Одмах сам му пријавио и одмах смо ми дошли. Шта, како, отишао други полицајац, дошли су, констатовали су да су људи мртви и он је мене пустио кући, старешина.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Шта сте видели када сте то констатовали, како је то изгледало?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, то је изгледало грозно, мислим, шта да кажем, пуна просторија крви, то је бетон, плочице доле, шта ја знам, људи су ту лежали. Нисам се ни ја пуно загледао, ишао је тамо тај командир и та полиција и. Мислим да доктора нико није звао, не знам. Старешина га је требао звати.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли познајете Ви [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, можда сам га знао из виђења, можда сам га знао из виђења. То је био старији човек.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Поштована судија, немам више питања. Хвала.

Председник већа: Немате више питања? Добро. Ево пар питања само да Вас питам. Ви тврдите да нисте између првог и другог пуцања излазили из канцеларије. Дакле, након што је убијен [REDACTED], Ви нисте изашли?

Оптужени Здравко Наранчић: Чекај, јесам ли, нисам ли.

Председник већа: Ви сте у Вашој одбрани коју сте дали у истражном поступку, навели да нисте излазили. Сада сте рекли на претресу, чујете пуцањ, видите [REDACTED] како пролази ходником и одлази до ове прве физкултурне сале у којој су се налазила ова лица, њих десет, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам био у тој својој канцеларији.

Председник већа: То сте рекли сада на почетку, да сте чули пуцањ и да након тога видите га како пролази ходником и одлази, откључава врата и пуца у ове људе?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да, да, у те људе, јесте.

Председник већа: Дакле, такође сте рекли у Вашој одбрани коју сте дали у истражном поступку, да није могао да изађе, нисте могли да изађете, након што је он пуцао у тог [REDACTED], [REDACTED], како се звао?

Оптужени Здравко Наранчић: Теофик.

Председник већа: [REDACTED], након што је он пуцао у [REDACTED], да Ви нисте могли да изађете и да на неки начин, нисте могли од Јоје да изађете, обзиром да је он био испред Вас у тој просторији.

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам био са ове стране тога стола.

Председник већа: Само прецизно се изјасните. Да ли сте након пуцања у [REDACTED] [REDACTED] излазили из просторије пре него што је отпочео пуцањ, пре него што је тај [REDACTED], како тврдите, отпочео пуцање на ове људе који су били у физкултурној сали?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, јесам ли, нисам ли, не могу ни ја да се сетим неких детаља, али вероватно нисам, јер ја ту нисам могао изаћи, јер је овај мени

можда намерно био на путу. Врата су била тамо, а ја сам био овамо, то је мала просторија.

Председник већа: Добро, Ви сте чули мало пре шта говори Плавањац Јоја, да тврди да након првог, када сте чули, да сте били у тој канцеларији, па када сте чули први пуцањ, па да сте изашли, па се децидно изјаснио, шта сте Ви њему рекли, па је након тога навео да сте се вратили поново у ту канцеларију да гледате тај списак, када је ово лице одведено. И да је након тога почела паљба, односно пуцање на ове друге људе. Па, шта је тачно, оно што он говори, да сте излазили, да сте прилазили, да сте видели човека који лежи, који је убијен, [REDACTED] или ово што Ви тврдите, да нисте ни изашли док нису побијени ови остали?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам тог [REDACTED] [REDACTED] тек видео после, не тада.

Председник већа: Дакле, нисте га видели да лежи?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам га видео тада, када је пуцао [REDACTED].

Председник већа: А да ли га је видео Плавањац, да ли је он излазио?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, не знам, не могу да се сетим да ли га је видео, није га видео, шта ја знам.

Председник већа: Да ли је после првог пуцња када је убијен [REDACTED], када сте чули тај први пуцањ, Ви кажете, два?

Оптужени Здравко Наранчић: Два, два, ја мислим два.

Председник већа: Да ли је неко од вас изашао одмах из те просторије и отишао да види шта се дешава?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја нисам излазио, не знам.

Председник већа: А он?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, не могу да се сетим, па не знам је ли он, јер ту је био ходник, је ли био, је ли био на вратима, не могу да се сетим.

Председник већа: Не сећате се да ли је излазио?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, да.

Председник већа: А како кажете, нисте могли да изађете од њега, а овамо, не сећате се?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам био са ове стране стола, ту су врата.

Председник већа: Опишите ми ту просторију, колика је?

Оптужени Здравко Наранчић: Можда два са два и по.

Председник већа: Два са два?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, да, два са два и по.

Председник већа: И улази се, како? Као овде?

Оптужени Здравко Наранчић: Улази се, ту су врата.

Председник већа: Где се налази тај сто у односу на улазна врата?

Оптужени Здравко Наранчић: Као овај пулт испред мене, одмах ту док уђеш са тих врата, ту је пулт.

Председник већа: Дакле, право од улаза?

Оптужени Здравко Наранчић: Не, не, не од улаза, низ ходник доле.

Председник већа: Од улаза у ту просторију, од улаза у ту просторију, стоје право?

Оптужени Здравко Наранчић: Не, не, лево, лево.

Председник већа: Лево?

Оптужени Здравко Наранчић: То је ходник овако, па овако. Док уђеш на улазна врата, с десне стране су били ти затвореници, где је тај ████████ био. Право је била фискултурна сала, а доле...

Председник већа: Не, нисам Вас то питала. Ја Вас питам да ми опишете положај стола у тој просторији где сте Ви и Плавањац Јоја, у односу на улаз у ту просторију, на улазна врата те просторије?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, то је далеко сигурно три, четири метра.

Председник већа: Сто је далеко од улазних врата?

Оптужени Здравко Наранчић: Сто је у другој канцеларији, није у ходнику.

Председник већа: Није у ходнику?

Оптужени Здравко Наранчић: Није у ходнику.

Председник већа: Где Ви стојите, у канцеларији или у ходнику?

Оптужени Здравко Наранчић: У канцеларији, у канцеларији, ходник је слободан.

Председник већа: Јел ту сто у тој канцеларији?

Оптужени Здравко Наранчић: Јесте, јесте.

Председник већа: И како је сто постављен у односу на улаз у ту канцеларију?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, док уђеш одмах.

Председник већа: Одмах ту поред улаза?

Оптужени Здравко Наранчић: Па, да, с ове стране је била столица и ту је сто и тамо су улазна врата, ходник.

Председник већа: И ко је ближи улазним вратима, Ви или Плавањац?

Оптужени Здравко Наранчић: Плавањац.

Председник већа: Плавањац.

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам дошао овамо да нађем ту књигу дежурства.

Председник већа: Добро. Кажете да су у овој школи, у овом затвору, која је тада имала функцију затвора били Срби и Муслимани. Да ли је тада било Срба те вечери?

Оптужени Здравко Наранчић: Није.

Председник већа: Нико није био од Срба?

Оптужени Здравко Наранчић: Није, није. Био је тај [REDACTED] и он је одведен можда дан, два пре, а буде некад по десет, двадесет Срба, зависи, буду дан, два, три, пет, петнаест дана. И нису били заједно затворени.

Председник већа: Кажете у три просторије су били затворени притвореници, затвореници, три просторије, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Три, три.

Председник већа: Да ли знате, овде је било десет је ли тако, у овој просторији?

Оптужени Здравко Наранчић: Јесте.

Председник већа: А у осталим просторијама колико их је било, да ли се сећате?

Оптужени Здравко Наранчић: Не могу, не могу се сјетити, можда пет, шест, десет, не знам, не могу да се сјетим.

Председник већа: У ове две просторије по пет, шест до десет?

Оптужени Здравко Наранчић: Па тако отприлике, то не могу да кажем.

Председник већа: Добро. А да ли су ови припадници ове групе "Јокс" били сви у овој просторији заједно или су били размештени?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам јесу ли били сви ту, појма ти немам. Ту је десет људи било.

Председник већа: Зашто сте баш ту просторију отворили?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам је ја ни отворио. То је [] отворио ту просторију.

Председник већа: Само моменат, Ви сте на почетку рекли да је [] рекао: отвори ту просторију.

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам отворио ту просторију гдје је био тај [], он није пуцао у тој просторији.

Председник већа: Само моменат. Зашто сте од те три просторије отворили баш ту?

Оптужени Здравко Наранчић: Прва је била ту.

Председник већа: Прва је била ту?

Оптужени Здравко Наранчић: Да.

Председник већа: И он је тражио да је отворите зашто?

Оптужени Здравко Наранчић: Да види да није случајно тај [] ту сакривен у неким од тих просторија.

Председник већа: Добро. А да ли је тражио да отварате и ове две просторије?

Оптужени Здравко Наранчић: Па можда је тражио, ја их нисам отворио.

Председник већа: А зашто нисте? Зашто сте онда ову прву?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам ни ја, можда сам ја ту прву отворио да му докажем да су ту неки други људи да није тај сакривен човек.

Председник већа: Па могао је да буде сакривен у другој или трећој?

Оптужени Здравко Наранчић: Па могао је, али нисам отворио.

Председник већа: А да ли се сећате да ли је [] тражио да отворите другу, трећу или је само тражио да отворите ту прву?

Оптужени Здравко Наранчић: Па можда је тражио, не могу да се сјетим тачно, можда је тражио да отворим и ове две, али ја их нисам отворио.

Председник већа: Нисте отворили. Па кажете да нисте смели, да сте се плашили од њих. Како сте онда смели да му одбијете захтев ако га је било да отворите ове две?

Оптужени Здравко Наранчић: Па можда сам се ту ја и расправљао са њим, можда сам рекао: нема потребе, није ту, ево погледај, нема тог човјека ту. Јер он је сумњао вјероватно да је он ту сакривен у тим просторијама.

Председник већа: Добро. Тада када сте отворили ту просторију је л` погледао да види да ли има [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Погледао је.

Председник већа: И видео да га нема?

Оптужени Здравко Наранчић: Видио да га нема.

Председник већа: Добро, и није даље тражио да провери да ли није можда у ове две просторије?

Оптужени Здравко Наранчић: Па није, шта да ти кажем, не знам госпођо судија шта да кажем. Је ли тражио није ли. Ја их нисам отварао.

Председник већа: Добро. Кажите ми што се тиче [REDACTED], зашто је он инсистирао да баш њега изведете?

Оптужени Здравко Наранчић: Е па то не знам.

Председник већа: Јесте ли га питали: зашто да изведем [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам га питао. Изведи га, да нешто поприча са њим, ајде реко.

Председник већа: Да ли сте требали да га питате?

Оптужени Здравко Наранчић: Па можда сам требао да га питам шта хоће да прича са њим.

Председник већа: Да ли сте видели када га он одводи према физкултурној сали? Је л` он тражио да оду до физкултурне сале?

Оптужени Здравко Наранчић: Не, они су остали у ходнику, њих двојица. Док смо ми отишли у канцеларију, `вамо низ ходник, ја и Јоја. Они су остали у ходнику, а он је њега вјероватно одвео у ту физкултурну салу пошто су врата била отворена.

Председник већа: Увукао га мислите?

Оптужени Здравко Наранчић: Па није га увукао, а не знам шта како.

Председник већа: Да ли сте чули иједног момента повишен тон између њих, свађу, да ли сте чули шта он разговара са њим?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам чуо, нисам чуо, ја сам овамо био доље можда једно 5-6 метара, нисам чуо.

Председник већа: Добро. А шта мислите зашто је он њега убио?

Оптужени Здравко Наранчић: Не знам какав је разлог, шта је било, је л` се човек изгубио, шта је било не знам.

Председник већа: У моменту кад он њега убија дакле ови остали су закључани?

Оптужени Здравко Наранчић: Закључани су, да.

Председник већа: Кључеви се налазе где?

Оптужени Здравко Наранчић: У брави.

Председник већа: А за ове две просторије где су били кључеви?

Оптужени Здравко Наранчић: Исто у брави.

Председник већа: Значи све кључеве сте држали у брави?

Оптужени Здравко Наранчић: Па нисмо ми то никад вадили. Ми смо сви тако држимо, закључавамо, јер ми то не можемо по ноћи да откључавамо ако затреба, не можемо да нађемо кључ пошто нема струје.

Председник већа: Добро. Ви сте рекли када сте давали Ваш исказ у истражном поступку да су и Јоја и [] били по Вашем закључку, по мирису из уста и погледу да сте претпоставили да су били под утицајем алкохола. Сада кажете да је само отац био под утицајем алкохола. Шта је тачно?

Оптужени Здравко Наранчић: Па учинило ми се, можда је [] био ближе мени па по мирису, по нечему, шта ја знам, па сам можда ја претпоставио да је и овај под утицајем алкохола, али вјероватно није, ето како каже да не пије.

Председник већа: Добро. Значи тада нисте били сигурни када сте давали свој исказ у истрази, а сад сте сигурни да је био само [] под утицајем алкохола?

Оптужени Здравко Наранчић: Јесам ли сигуран не знам ни ја.

Председник већа: Рекли сте: "Дошли су сами, појавили се на вратима, ја сам изашао да видим ко је, они су били у припитом стању под дејством алкохола, изгледали су мало чудно, понашање и тако...".

Оптужени Здравко Наранчић: Па добро.

Председник већа: Такође сте рекли да су Вас обојица: "Питали су ме да ли је ту [REDACTED] да отворим та врата да они виде". Сад кажете да је то рекао отац. Зашто сте тада тврдили да су обојица, сад тврдите да је отац?

Оптужени Здравко Наранчић: Па шта ја знам, можда је рекао Јоја, не могу сад ја...

Председник већа: Дакле не знате тачно ко је тражио да отворите улазна врата?

Оптужени Здравко Наранчић: Вјероватно [REDACTED], јер [REDACTED] је био тај који је то иницирао све.

Председник већа: Сада тврдите да сте то сматрали као неку врсту војне заповести, тај [REDACTED] захтев, а тада сте рекли: "То није било баш на добровољној бази, али под неким дејством, шта ја знам, у некој ситуацији ја сам то морао да отворим". Тада нисте рекли да сте то сматрали као војну команду, војну наредбу. Због чега?

Оптужени Здравко Наранчић: Па нисам, али пази, ја сам знао да је Јоја старјешина и да има чин капетана, али тај прилазак и ти гестови, можда је после свега тога шта се десило, сматрао сам то као мало да је и присилно и шта ја знам, кад сам их видио.

Председник већа: Добро. Тада сте рекли када сте дали свој исказ да сте отворили те две просторије, сада тврдите да сте отворили само једну. Па да разјаснимо то шта је тачно, да ли сте тада погрешно изјавили, да ли је ово погрешно унето у записник или сте погрешно сада рекли?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам. Јесам ли отворио ту физкултурну салу да и ту покажем да нема, појма ти немам сад ни ја. Углавном неке просторије нисам отворио, то је сто посто, нисам неке отворио. Није ни било потребе и нисам се ни надао ничему.

Председник већа: Дакле, остајете код овог исказа сада са претреса да сте ипак отворили само једну просторију?

Оптужени Здравко Наранчић: Да.

Председник већа: Добро. Кажете да сте чули да је убијена мајка Јоје Плавањца. Од кога сте чули?

Оптужени Здравко Наранчић: Па чуо сам од војника ту, шире се вјести, за дан, два све се сазна.

Председник већа: Све се сазна?

Оптужени Здравко Наранчић: А и тај [REDACTED] је био у притвору кад сам ја био, чини ми се баш тај дан кад је доведен.

Председник већа: Зашто је он доведен ту у притвор?

Оптужени Здравко Наранчић: Па они ту њих воде у притвор дан, два, три, није битно и онда их шаљу за Бања Луку.

Председник већа: Да ли је због тог убиства доведен?

Оптужени Здравко Наранчић: Због убиства вјероватно, па да, због убиства.

Председник већа: И Ви сте чули да они кажу да га доводе зато што је убио мајку Јоје Плавањца?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да, дешавало се то, тих се убиства дешавало.

Председник већа: Добро. Реците ми, Ви сте рекли да познајете [REDACTED] је ли тако? Само моменат. Ево да Вас питам док пронађем, да ли сте познавали од тих затворених Муслимана [REDACTED] [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Познавао сам га.

Председник већа: [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Познавао сам га.

Председник већа: Како сте га познавали? Да ли је он тада био у затвору?

Оптужени Здравко Наранчић: Био је.

Председник већа: Како сте га познавали и одакле сте га познавали?

Оптужени Здравко Наранчић: Знао сам га, једном сам ударио са мотором у трактор, тамо он и његов ћаћа нешто су возили, ја сам ударио у трактор и ту су ми они помогли послије тога, то је било пре рата мислим. И онда је доведен доље код нас у тај затвор, притвор импровизовани како да кажем, сад шта је, гдје је он заробљен ја ти појма немам, он је ту доведен, ја сам га чак ту и почастио и дао му хране мимо оброка и шта ја знам, сједио сам мном у канцеларији. Не знам сад, добар је човјек за мене био, не могу да кажем ништа. Знао сам га прије рата.

Председник већа: Да ли је био присутан ту у затвору када је био тај догађај?

Оптужени Здравко Наранчић: Био је присутан.

Председник већа: Где је он био?

Оптужени Здравко Наранчић: Он је био у тој просторији гдје је био тај [REDACTED].

Председник већа: Добро. У тој просторији?

Оптужени Здравко Наранчић: Да.

Председник већа: А у којој просторији су убијена ова лица? Да ли је [REDACTED] био у просторији у којој су касније убијена сва ова лица?

Оптужени Здравко Наранчић: Није.

Председник већа: Није, он је био у другој просторији?

Оптужени Здравко Наранчић: Он је био у тој просторији гдје је био тај [REDACTED].

Председник већа: Дакле, [REDACTED] Плавањац након што је убио овог [REDACTED] он се није вратио у просторију коју сте Ви претходно отварали у којој је био [REDACTED] него је другу просторију отворио и поубијао ове људе?

Оптужени Здравко Наранчић: Отишао доље низ ходник, да, низ ходник је отишао у ту трећу просторију, четврту. Није се у ту просторију вратио.

Председник већа: Добро.

Оптужени Здравко Наранчић: То је прва просторија код улаза. Јер он када је изашао из те сале он није отишао у ту просторију већ је отишао низ ходник. Није се ту вратио.

Председник већа: Добро. И након свега тога колико је прошло времена па су они отишли и како су отишли после тих убистава?

Оптужени Здравко Наранчић: Они су отишли одмах, отишли су возилом, не знам какво су возило имали, отишли су возилом.

Председник већа: Како је реаговао његов син Јоја, овде присутни Јоја?

Оптужени Здравко Наранчић: Па како да ти кажем, и он се изненадио и шта уради, гледа у хаћу, шта, како, сви смо били збуњени, не знам ни ја шта да кажем. Изгурао је он, он је њега гурао напоље, они су били сви под оружјем, ја нисам смео да....

Председник већа: Да ли се [REDACTED] супротстављао да изгура напоље?

Оптужени Здравко Наранчић: Није, онако, како да кажем, није се супротстављао. Он је био избежумљен човек, није се супротстављао.

Председник већа: Дакле, Ви ните ниједног момента покушали да му узмете то оружје?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам, нисам смио. И био сам збуњен и био сам потрешен.

Председник већа: Зашто кад кажете није се супротстављао?

Оптужени Здравко Наранчић: Па мислим да би се и мени супротставио, да би пуцао у мене сигурно.

Председник већа: Да сте то захтевали?

Оптужени Здравко Наранчић: Па тако претпостављам.

Председник већа: Да ли је Јоја покушао да му на било који начин одузме то оружје?

Оптужени Здравко Наранчић: Па није.

Председник већа: Кажете да је он у тој ситуацији, да сте га Ви доживљавали као себи надређеног, дакле он је могао и тада да реагује, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Па могао је, није, није, није оружје одузимато никоме.

Председник већа: А како је он реаговао док његов отац убија?

Оптужени Здравко Наранчић: Па и он је стајао. Ми смо сви били као, то је прасак велики, избеzumљени.

Председник већа: Добро и шта је тачно. Ви сте слушали како је он објаснио да се десило ово убиство. Да је прво убијен ██████, да сте Ви изашли, да је он видео да сте Ви, чули сте шта је све изјавио да те Ви тада говорили и њему и оцу, да сте се Ви вратили, да сте поново гледали тај списак, да је у међувремену његов отац све то урадио. Шта је тачно, оно што је он говорио или ово што Ви кажете да сте све време Ви и Јоја били у канцеларији док је његов отац пуцао? С тим што остављате могућност да је можда Јоја и изашао.

Оптужени Здравко Наранчић: Па можда је изашао ту у ходник, он је био до врата....

Председник већа: Па добро шта је тачно, ваше изјаве се не слажу. Он тврди да је после пуцања, првог пуцња изашао, да сте заједно изашли, а Ви тврдите да нисте. Па да ли је тачно оно што он говори или оно што ...?

Оптужени Здравко Наранчић: Госпођо судија, ја сам био у шоку, ја не могу то да поновим све од ријечи до ријечи у детаље.

Председник већа: Не, ја питам у односу на ово што Ви тврдите сада и у односу на оно, разликујете се у томе. Шта је тачно, што Ви говорите, је л' остајете при свом исказу или тврдите да је ипак било како он каже?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам шта да кажем.

Председник већа: Морате нешто, једно или друго.

Оптужени Здравко Наранчић: Па остајем при свом исказу.

Председник већа: Остајете при свом исказу.

Оптужени Здравко Наранчић: Јер ја сам се збунио и препо` и ...

Председник већа: Добро. Он тврди да када су дошли да су питали одмах да ли је ту убица његове мајке у затвору код Вас, да су Вас одмах питали пре него што сте им откључали врата да ли је он ту у школи, у затвору.

Оптужени Здравко Наранчић: Па питали су.

Председник већа: Добро. Јесте ли Ви тада њима рекли: није, пре него што сте откључали врата?

Оптужени Здравко Наранчић: Па рекао сам да није ту. Није ту човек, али они нису вјеровали, ја сам морао отворити.

Председник већа: Кажете нису веровали. Како су изражавали ту своју неверицу?

Оптужени Здравко Наранчић: Па сумњом, нарочито [REDACTED], сумњао је. Он је сумњао и поставља се према мени тако.

Председник већа: Како је изражавао ту сумњу [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Па ушао је ту, каже: "Је ли тачно да је одведен или је овде или си га сакрио".

Председник већа: Добро. А зашто Ви показујете књиге Јоји онда, а не [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Па Јоја је инсистирао да види и у књигама је ли одведен.

Председник већа: Дакле и Јоја сумња да је одведен?

Оптужени Здравко Наранчић: Па вјероватно је сумњао.

Председник већа: Како вероватно? Сумњао је или вероватно?

Оптужени Здравко Наранчић: Па сумњао је. Они су мислили [REDACTED] нарочито да је он ту негде сакривен, јер то је, то пет, шест просторија има сигурно.

Председник већа: Па јесу ли ишли да гледају по свим тим просторијама?

Оптужени Здравко Наранчић: Нису.

Председник већа: Нису?

Оптужени Здравко Наранчић: Па нису.

Председник већа: Иако су сумњају?

Оптужени Здравко Наранчић: Па сумњају, али ја рекох:"Ајде ево види у књиги дежурства шта пише".

Председник већа: Зашто сте те вечери били сами?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам је ли тај војник требао доћи на смјену, није ли

Председник већа: А који је то војник, да ли се сећате, који је требао да дође на смену?

Оптужени Здравко Наранчић: Не знам име и презиме, не знам ништа. Углавном по двојица су стражара била увијек. Е сад то је нека случајност да је тај војник, можда је отишао у град, можда је негде.

Председник већа: Од када је почела Ваша смена?

Оптужени Здравко Наранчић: Па можда око 06 сати.

Председник већа: Око 06 сати? Они после сат времена долазе?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да.

Председник већа: Добро. Кад сте Ви схватили да тај други стражар неће доћи, да ли сте могли неком да се обратите? Да ли се дешавало раније да буде само један стражар? Ипак је то доста људи.

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам је л` се дешавало. Ја нисам могао коме да се обратим кад нисам имао средства везе да јавим коме.

Председник већа: Никаква средства везе, ништа нисте имали?

Оптужени Здравко Наранчић: Па да, ништа нисам имао. Ја нисам могао да њих оставим ту у затвору или пред затвором и да одем ја да тражим стражара или некога другога.

Председник већа: Кажете након што су они отишли, шта Ви прво преузимате?

Оптужени Здравко Наранчић: Како мислите?

Председник већа: После убиства одлазе Јоја и његов отац, шта Ви даље радите?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам отишао у ту просторију да видим шта се десило најпре, где је било пуцато на те људе и отале одлазим, овамо погледао сам у ту фискултурну салу видио сам и ту гдје човек лежи и ја одмах излазим, закључавам све и одлазим по помоћ доље у град, једно 300-400 метара отприлике.

Председник већа: Тада сте отишли по помоћ?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, тад сам отишао.

Председник већа: И оставили сте саме?

Оптужени Здравко Наранчић: Оставио сам све.

Председник већа: Добро, и коме се јављате?

Оптужени Здравко Наранчић: Јављам се свом командиру [REDACTED] [REDACTED] и још једном војнику ту.

Председник већа: Добро и шта они чине? Да ли сте дали изјаву тада, шта се десило?

Оптужени Здравко Наранчић: Никакву ја изјаву давао нисам, ми смо одмах се горе вратили, видели шта је како је.

Председник већа: Ко се вратио, с ким сте се вратили?

Оптужени Здравко Наранчић: Па један полицајац и тај [REDACTED] [REDACTED].

Председник већа: Миле Чазих и један полицајац. Знате ли како се зове тај полицајац?

Оптужени Здравко Наранчић: Не знам.

Председник већа: Добро.

Оптужени Здравко Наранчић: Не знам. И онда су дошли други полицајци, кад су позвали по помоћ да се види шта како.

Председник већа: Само моменет, дакле Ви се враћате, они долазе да виде да ли је тачно оно што им Ви саопштавате?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да.

Председник већа: И након тога шта се дешава?

Оптужени Здравко Наранчић: Долазе други полицајци и они то гледају, они су видели да су ту сви људи мртви, није ту нико ни звао ни доктора, није звао нико ништа.

Председник већа: Дакле они су утврдили да су сви мртви?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да.

Председник већа: Добро.

Оптужени Здравко Наранчић: И ја сам ускоро отишао кући. Ја питам тога командира: "Били ти мене могао да пустиш".

Председник већа: Је л' су однета њихова тела пре него што сте Ви отишли кући?

Оптужени Здравко Наранчић: Не знам, не знам, мислим да нису. Остали су они у затвору, ја сам отишао, то је вјероватно после однешено преко ноћи, највероватније.

Председник већа: Ко је дошао да Вас замени?

Оптужени Здравко Наранчић: Други војни полицајци.

Председник већа: Који војни полицајци?

Оптужени Здравко Наранчић: Не знам, име и презиме не знам.

Председник већа: Не знате.

Оптужени Здравко Наранчић: Давно је то било.

Председник већа: Па када сте Ви отишли кући? До колико је Вама била смена? Ако је кренула од 06 до колико траје?

Оптужени Здравко Наранчић: До 06 ујутру, 12 сати.

Председник већа: До 06 ујутру? Они их до 06 ујутру нису одвезли?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам јесу ли их одвезли. Не, ја сам отишао кући, ја нисам одрадио своју смјену до краја.

Председник већа: Дакле после тог догађаја Ви одмах одлазите кући.

Оптужени Здравко Наранчић: Одлазим кући.

Председник већа: А они су звали неког да Вас замени?

Оптужени Здравко Наранчић: Па било је доље у јединици, било је полицајаца.

Председник већа: Па ко је одредио да Вас неко мења? Ко је издао ту наредбу? Ипак неко то мора да нареди, одреди?

Оптужени Здравко Наранчић: Госпођо судија то нико није писао, то је све ишло усмено.

Председник већа: Да ли сте Ви после тога писали било коме, било какав извештај, рапорт, саслушани негде у вези тих људи? Ипак убијено је 11 људи, је ли тако?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам госпођо судија ја ништа писао нити је мене ко звао на какву одговорност.

Председник већа: И никада након тога Ви реч проговорили о томе ни пред једним надлежним органом док није покренут овај поступак?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам, нисам. Никад ме нико ништа питао није све то вријеме док сам био тамо. Ни од стране команде, ни од суда, ни од старешина, никад нико.

Председник већа: Добро. Да ли знате шта је после тога било са Јојом и његовим оцем?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја њих послѣје тога нисам видио, после сам чуо да је [REDACTED] умро, а Јоја да је одселио у Србију, одмах после, можда `92., `93.

Председник већа: Па добро, [REDACTED] је умро `99. чули смо сада.

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам се сретао са њима после никад.

Председник већа: Ни са његовим оцем ни са њим?

Оптужени Здравко Наранчић: Ма какви.

Председник већа: Добро. Када су дошли, када су питали полицајци ко је ово урадио, шта сте Ви њима рекли?

Оптужени Здравко Наранчић: Ја сам рекао ко је урадио.

Председник већа: Одмах сте им рекли да је то урадио [REDACTED]?

Оптужени Здравко Наранчић: Да.

Председник већа: Кажите ми да ли сте наставили и даље да радите у овом затвору после тога?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам.

Председник већа: Од сутрадан више не?

Оптужени Здравко Наранчић: Нисам радио.

Председник већа: Зашто?

Оптужени Здравко Наранчић: Па нисам ни ја хтио, а они су ми мало бранили и шта ја знам.

Председник већа: Ко Вам је бранио и зашто?

Оптужени Здравко Наранчић: Па командир, командири.

Председник већа: Који командир?

Оптужени Здравко Наранчић: Па тај [REDACTED] [REDACTED].

Председник већа: Шта Вам је рекао зашто не можете више да радите?

Оптужени Здравко Наранчић: Не можеш више да радиш ту, ићеш овамо.

Председник већа: А зашто? Шта Вам је рекао зашто?

Оптужени Здравко Наранчић: Па то сам у суштини индиректно то и дозволио и што се то десило и што и ово и оно....

Председник већа: Дакле, он је сматрао да Ви нисте требали да дозволите да се то деси?

Оптужени Здравко Наранчић: А је ли сматрао, није сматрао, ја не знам. Али нисам више ишао.

Председник већа: Па шта Вам је рекао? Шта Вам је речено због чега више не можете да долазите од сутра ту?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не знам шта да кажем шта ми је рекао. Не можеш и готово.

Председник већа: Кад Вам је то рекао?

Оптужени Здравко Наранчић: Па након можда дан, два. То се све усмено издавала наређења, то ништа није било писмено и тако ја више горе нисам одлазио.

Председник већа: Шта сте радили даље, после тога?

Оптужени Здравко Наранчић: Па био сам и даље војни полицајац, можда још једну годину, годину и по дана, мислим као полицајац сам био али сам ишао на положаје и ратовао сам.

Председник већа: Дакле Ви сте после тога послати на положај?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да.

Председник већа: На линију?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, ишао сам на линију, ишао сам и овамо и свашта је било, ту у граду, јер по сред града је био положај. То је било од положаја далеко пар стотина метара.

Председник већа: Добро. Дакле са Јојом више нисте причали о томе. Да ли је Јоја Вама икада рекао пре него што је почео овај поступак: "Оди и пријави да је то урадио мој отац"?

Оптужени Здравко Наранчић: Па нисам се ја сретао са њим.

Председник већа: Када сте га први пут видели?

Оптужени Здравко Наранчић: Па не могу да се сјетим.

Председник већа: Да ли је његов отац остао да живи доле после рата?

Оптужени Здравко Наранчић: Није тамо госпођо судија нико остао, ми смо сви избегли.

Председник већа: Сви сте избегли?

Оптужени Здравко Наранчић: Да. Негде је овде живео у Србији.

Председник већа: Добро. Да ли Вам је познато да ли је Јоју Плавањцу одузето оружје после овог догађаја?

Оптужени Здравко Наранчић: Није ми то познато.

Председник већа: Немате таквих никаквих сазнања. Па кажете остали сте да радите тамо у полицији?

Оптужени Здравко Наранчић: Да, да. То јесте, али не знам за оружје да му је одузето. Мени нико ништа није одузимао нити ми је шта питао.

Председник већа: Вама нису одузели оружје?

Оптужени Здравко Наранчић: Нису, нису.

Председник већа: Добро. Да ли бранилац оптуженог има питања? У ствари првооптужени. Имате ли Ви питање оптужени за оптуженог Наранчића?

Оптужени Јоја Плавањац: У принципу немам питања. Он је своју изјаву како је дао, ја сам дао моју изјаву.

Председник већа: Можете се вратити на Ваше место. Нећемо појашњавати сада његову одбрану.

Да ли бранилац има питања?

Адвокат Александар Ивковић: Адвокат Александар Ивковић. Једно питање судија само. Те вечери у школи су били Јоја и његов отац. Је ли Вам ико од њих двојице упутио било какве директне претње или сте Ви из њиховог понашања схватили?

Оптужени Здравко Наранчић: Па нису они упутили никакве директне претње, нити су ме псовали нити вређали, нити... шта ја знам.

Адвокат Александар Ивковић: Рекли сте неколико пута: ја сам морао да их пустим, ја сам морао да отворим.

Председник већа: Он је рекао зашто, сматрао је да му је Јоја надређени.

Адвокат Александар Ивковић: Моје питање је само да ли је било директних претњи?

Оптужени Здравко Наранчић: Није, није.

Адвокат Александар Ивковић: Потезања оружја, претњи и тако даље.

Оптужени Здравко Наранчић: Није било, није било.

Адвокат Александар Ивковић: Добро. Немам више судија питања.

Председник већа: Немате других питања, добро.

Да ли Ви оптужени Наранчићу имате било какво питање за оптуженог Јоју Плавањца?

Оптужени Здравко Наранчић: Немам.

Председник већа: Немате питања за њега?

Оптужени Здравко Наранчић: Не.

Председник већа: Добро. Нешто сте хтели? Не. Добро. Да ли има неко нека додатна питања? Тужиоче, немате. Можете се вратити на Ваше место.

Ми смо испитали оптужене. Прва радња коју ја сматрам да треба да урадимо јесте испитивање сведока – оштећених који до сада нису испитани, они морају да се изјасне у вези имовинско-правног захтева, тако да ћемо наредни претрес одредити ради испитивања свих ових сведока – оштећених. Има их десет, ја мислим да можемо да позовемо све, имајући у виду да вероватно неко од њих неће доћи. Мораћемо замолним путем. Имамо сведоке, један сведок је у Франкфурту.

Након испитивања оптужених,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Ради извођења осталих доказа **главни претрес се одлаже, а наредни претрес се ОДРЕЂУЈЕ**

Нећемо моћи да позовемо сведоке – оштећене, мораћемо по протеку одмора. Да, замолним путем позиви морају да се шаљу тако да неће ни стићи раније.

Следеће недеље? Па не могу да ми стигну позиви. Септембар?

10. септембра у 09 и 30,

што је присутнима саопштено уместо позива.

На претрес позвати све сведоке – оштећене наведене у оптужници замолним путем преко надлежних државних органа.

Оптуженим и браниоцима, присутнима саопштен дан и час одржавања наредног главног претреса.

Изволите, нисам Вас чула.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли могу само да замолим да ми се транскрипти доставе након што се израде.

Председник већа: Може.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Е хвала Вам.

Председник већа: Може. Биће Вам достављени.

Довршено у 13 и 48.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА